

Projekt z dnia 9 lutego 2026 r.

UCHWAŁA NR ...

RADY MINISTRÓW

z dnia 2026 r.

w sprawie przyjęcia dokumentu „Krajowa Strategia przeciwdziałania antysemityzmowi i wspierania życia żydowskiego na lata 2026–2030”

Rada Ministrów uchwala, co następuje:

§ 1. Przyjmuje się dokument pod nazwą „Krajowa Strategia przeciwdziałania antysemityzmowi i wspierania życia żydowskiego na lata 2026–2030”, stanowiący załącznik do uchwały.

§ 2. Uchwała wchodzi w życie z dniem następującym po dniu ogłoszenia.

PREZES RADY MINISTRÓW

Załącznik do uchwały Nr
Rady Ministrów z dnia ... r. (M.P.
poz. ...)

„Krajowa Strategia przeciwdziałania antysemityzmowi i wspierania życia żydowskiego na lata 2026–2030”

Wprowadzenie

„Dlaczego? W tym jednym słowie ucieleśnia się krzyk rozpaczy dziesiątków tysięcy” – pisał w swoim dzienniku, w maju 1942 roku Szmuel Szajnkind, dziennikarz i współpracownik grupy Oneg Szabat w getcie warszawskim, która dokumentowała życie i śmierć Żydów polskich pod okupacją niemiecką. Szajnkind zginął kilka miesięcy po napisaniu tych słów, ale pytanie, dlaczego doszło do zagłady Żydów europejskich pozostało. Jest ono nie tylko przedmiotem rozważań badaczek oraz badaczy, ale także pytaniem – przestrogą dla współczesnych społeczeństw. Dyskryminacja, nienawiść, przemoc, dehumanizacja grup mniejszościowych prowadzić mogą do ludobójstwa – to jedna z historycznych lekcji płynących z wydarzeń II wojny światowej. Lekcja ta powinna stanowić motywację do aktywnego przeciwdziałania wszelkim zagrożeniom dla podstawowych wartości demokracji, która „nie polega na przyzwoleniu na zło, nawet najmniejsze, bo ono może nie wiadomo kiedy urosnąć”, jak mówił Marek Edelman, jeden z przywódców powstania w getcie warszawskim, w wystąpieniu z 1995 roku.

Głównym elementem odpowiedzi na pytanie dlaczego nazistowska niemiecka ideologia doprowadziła do Holokaustu, jest jej antysemicki charakter. Przejawia się on zarówno w słowach, jak i czynach skierowanych przeciwko Żydom lub osobom, które nie są Żydami, oraz ich własności, a także przeciw instytucjom i obiektom religijnym społeczności żydowskiej. Rzeczpospolita Polska, podobnie jak inne państwa, nie była w swojej historii i nie jest wolna od antysemityzmu. Na państwie polskim spoczywają szczególne zobowiązania w zakresie przeciwdziałania temu groźnemu zjawisku. To bowiem na okupowanych przez nazistowskie Niemcy ziemiach polskich dokonana się Zagłada Żydów. Rzeczpospolita Polska, jako jedna ze strażniczek pamięci o II wojnie światowej i opiekunka miejsc, w których miał miejsce Holokaust, w tym byłych obozów śmierci, winna być jednym z europejskich liderów nie tylko w zwalczaniu antysemityzmu, ale też w zgodnej z ustaleniami historycznymi edukacji o Zagładzie oraz we wspieraniu życia i zachowywaniu dziedzictwa polskich Żydów.

Współczesna sytuacja społeczności żydowskiej w Polsce jest związana z jej historią. W konsekwencji Zagłady, a także powojennych migracji, z około trzech milionów Żydów zamieszkujących Polskę przed II wojną światową, dziś społeczność ta liczy zaledwie

kilkanaście tysięcy osób. Po kampanii antysemitkiej z 1968 roku życie kulturalne, religijne i społeczne Żydów w Polsce praktycznie zanikło, odradzając się dopiero w okresie transformacji ustrojowej i w III Rzeczypospolitej Polskiej. Obecne funkcjonowanie, jak również przyszłość społeczności żydowskiej w Polsce, są zależne od wspierania i rozwoju jej tożsamości oraz instytucji religijnych i świeckich, takich jak synagogi, centra społeczności żydowskiej

i instytucje edukacyjne. Działania te, w szczególności biorąc pod uwagę liczebność społeczności, wymagają stałego wsparcia finansowego. Rząd Rzeczypospolitej Polskiej jako swój obowiązek traktuje przeciwdziałanie antysemityzmowi i wspieranie życia żydowskiego.

„Krajowa Strategia przeciwdziałania antysemityzmowi i wspierania życia żydowskiego na lata „2026–2030”, zwana dalej „Strategią” jest dokumentem realizującym i koordynującym działania Rządu Rzeczypospolitej Polskiej w obszarze przeciwdziałania antysemityzmowi i wspierania społeczności żydowskiej w Polsce. Ma na celu stworzenie struktur współpracy ze społecznością żydowską oraz organizacjami zaangażowanymi w działania będące przedmiotem Strategii. Strategia zawiera założenia programowe oraz zadania realizujące te założenia, w tym stworzenie stanowiska Koordynatora Rządu ds. Przeciwdziałania Antysemityzmowi (zwanego dalej „Koordynatorem”) i systemu okresowej ewaluacji efektów jej implementacji.

Strategia może posłużyć jako model do przyjęcia podobnych instrumentów przeciwdziałania różnym formom dyskryminacji i nienawiści wobec grup mniejszościowych w Polsce. Rozwiązania zawarte w Strategii będą promowane na forum międzynarodowym jako wzorcowe i w oparciu o nie Rząd Rzeczypospolitej Polskiej będzie starał się wpływać na kształt działań oraz zaleceń o charakterze ponadnarodowym.

Zobowiązania prawnomiędzynarodowe

W 2016 r. Międzynarodowy Sojusz na rzecz Upamiętnienia Holokaustu (*International Holocaust Remembrance Alliance – IHRA*), którego jednym z członków-założycieli jest Rzeczpospolita Polska, przyjął jednogłośnie wspólny tekst roboczej, prawnie niewiążącej definicji antysemityzmu IHRA. W dniu 6 października 2018 r. Rada Unii Europejskiej przyjęła, przy udziale Rządu Rzeczypospolitej Polskiej, deklarację w sprawie zwalczania antysemityzmu oraz wypracowania wspólnego podejścia do bezpieczeństwa z myślą o skuteczniejszej ochronie społeczności i instytucji żydowskich w Europie, w której punkcie

l zachęciła państwa członkowskie do „przyjęcia i wdrożenia, w ramach ich strategii dotyczących zapobiegania rasizmowi, ksenofobii, radykalizacji i brutalnemu ekstremizmowi, całościowej strategii z myślą o zapobieganiu wszelkim formom antysemityzmu i zwalczaniu tego zjawiska”. W dniu 2 grudnia 2020 r. Rada Unii Europejskiej przyjęła, za zgodą Rządu Rzeczypospolitej Polskiej, deklarację w sprawie uwzględniania walki z antysemityzmem we wszystkich obszarach polityki, która w punkcie 2 stanowi, że „państwa członkowskie potwierdzają swoje zaangażowanie na rzecz deklaracji Rady z dnia 6 grudnia 2018 r. w sprawie walki z antysemityzmem i opracowania wspólnego podejścia do bezpieczeństwa, aby lepiej chronić społeczności i instytucje żydowskie w Europie, co Rada Europejska przyjęła w konkluzjach z 13 i 14 grudnia 2018 r. Deklaracja formułuje zasady kompleksowego programu przeciwdziałania antysemityzmowi, realizowanego przede wszystkim przez krajowe strategie zapobiegania i zwalczania wszelkich form antysemityzmu lub w ramach istniejących krajowych strategii i/lub planów działania dotyczących zapobiegania rasizmowi, ksenofobii, radykalizacji i ekstremizmowi”. W dniu 5 października 2021 r. Komisja Europejska ogłosiła strategię UE w sprawie zwalczania antysemityzmu i wspierania życia żydowskiego, zwaną dalej „Strategią UE”¹⁾, wzywając jednocześnie państwa członkowskie do przyjęcia krajowych strategii do końca 2022 roku oraz zapewnienia wystarczających zasobów finansowych na ich realizację.

Strategia UE ma na celu uwzględnianie przeciwdziałania antysemityzmowi we wszystkich wymienianych w niej obszarach, co powinno mieć przełożenie na takie samo podejście państw członkowskich. Komisja Europejska wskazała, jako na jeden z podstawowych celów działań państw członkowskich, powołanie specjalnych pełnomocników lub krajowych koordynatorów ds. przeciwdziałania antysemityzmowi odpowiedzialnych za implementację strategii krajowych oraz na przyjęcie i stosowanie roboczej definicji antysemityzmu IHRA. Komisja Europejska utworzyła stałą grupę roboczą, w ramach której państwa członkowskie UE, przedstawiciele społeczności żydowskich i organizacji pozarządowych spotykają się regularnie, aby omawiać bieżące wydarzenia i postępy w swoich działaniach.

¹⁾ Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów - Strategia UE w sprawie zwalczania antysemityzmu i wspierania życia żydowskiego z 5.10.2021 r., COM (2021) 615.

Dotychczas 23 państwa członkowskie UE opracowały krajowe strategie, z czego 14 państw członkowskich opracowało samodzielną strategię przeciwdziałania antysemityzmowi, a 9 państw członkowskich uwzględniło specjalne środki w szerszych strategiach przeciwko rasizmowi, ekstremizmowi lub promowaniu praw człowieka. Rzeczpospolita Polska, poprzez przyjęcie niniejszej Strategii dołącza do tej pierwszej grupy.

Strategia UE nie jest jedynym instrumentem przeciwdziałania antysemityzmowi, który jest skierowany do państw i ich rządów. W dokumencie „Globalne wytyczne dotyczące przeciwdziałania antysemityzmowi” (*„Global Guidelines for Countering Antisemitism”*) z 17 lipca 2024 r., dalej zwane „Wytycznymi”²⁾, rekomendowanym również przez Polskę³⁾, rządy, specjaliści pełnomocnicy i krajowi koordynatorzy zaangażowani w zwalczanie antysemityzmu opracowali najlepsze praktyki. Wytyczne obejmują polityki monitorowania i zwalczania antysemityzmu, które można wdrożyć i dostosować do kontekstów krajowych, regionalnych i kulturowych. Rządy powinny wyznaczać odpowiednie instytucje do realizacji działań w omawianym obszarze, korzystać z roboczej definicji antysemityzmu IHRA, zapewniać bezpieczeństwo społecznościom żydowskim i egzekwować przepisy dotyczące przestępstw z nienawiści. W świetle tego dokumentu, edukacja, gromadzenie danych i zwalczanie nienawiści oraz dezinformacji w Internecie (zwłaszcza w platformach społecznościowych) są kluczowe dla zwalczania antysemityzmu.

Istotnym punktem odniesienia powinna być również rezolucja Zgromadzenia Ogólnego Narodów Zjednoczonych ws. zaprzeczania Holokaustu, przyjęta 20 stycznia 2022 r. (A/RES/76/250), która bez zastrzeżeń odrzuca i potępia wszelkie zaprzeczenia Holocaustu jako wydarzenia historycznego.

Ważne znaczenie mają również dokumenty opracowane przez organy Rady Europy. W szczególności należy tu przypomnieć Protokół dodatkowy do Konwencji Rady Europy o cyberprzestępczości dotyczący penalizacji czynów o charakterze rasistowskim lub ksenofobicznym popełnionych przy użyciu systemów komputerowych, sporządzony w Strasburgu dnia 28 stycznia 2003 r., którego Polska jest stroną.

Przy wdrażaniu Strategii na uwadze należy mieć też Zalecenie polityki ogólnej nr 9 w sprawie zapobiegania i zwalczania antysemityzmu, w wersji przyjętej 1 lipca 2021 r. przez

²⁾ Global Guidelines for Countering Antisemitism z 17 lipca 2024 r., <https://www.state.gov/global-guidelines-for-countering-antisemitism/>

³⁾ Ibidem.

Europejską Komisję przeciwko Rasizmowi i Nietolerancji (ECRI), organ monitoringowy Rady Europy. Zawiera ono szereg zaleceń adresowanych do państw członkowskich w obszarach takich jak: polityka i koordynacja instytucjonalna, zapobieganie i edukacja, ochrona osób, w tym ofiar antysemityzmu, egzekwowanie przestrzegania prawa i ściganie przestępstw. Na uwzględnienie zasługuje także Zalecenie Komitetu Ministrów Rady Europy CM/Rec(2022)5 do państw członkowskich w sprawie przekazywania pamięci o Holokauście i zapobiegania zbrodniom przeciwko ludzkości, przyjęte 17 marca 2022 r.

Niniejsza Strategia została opracowana według wytycznych UE, w konsultacji z instytucjami krajowymi i organizacjami żydowskimi, a także organizacjami przeciwdziałającymi antysemityzmowi, mowie nienawiści i ksenofobii. Przyczynia się ona do realizacji zaleceń również innych organizacji międzynarodowych, takich jak w szczególności ONZ i Rada Europy. Strategia zawiera działania już realizowane przez ministerstwa oraz instytucje, jak również te, które będą zrealizowane w przyszłości. Głównym celem Strategii jest koordynacja i realizacja działań Rządu Rzeczypospolitej Polskiej w obszarze przeciwdziałania antysemityzmowi i wspierania społeczności żydowskiej w Polsce, wzmacnianie już istniejących instrumentów prawnych, jak również zaprojektowanie nowych rozwiązań, opracowanie nowych instrumentów prawnych, dobrych praktyk krajowych i międzynarodowych oraz szeroką współpracę instytucji z organizacjami pozarządowymi.

Główne obszary działań

Strategia identyfikuje sześć głównych obszarów działań kluczowych dla przeciwdziałania antysemityzmowi oraz wspierania życia żydowskiego w Polsce:

1. Definicja antysemityzmu

Konieczne jest zdefiniowanie antysemityzmu. Definicja powinna opierać się o dorobek nauki oraz uwzględniać zarówno polski, jak i międzynarodowy kontekst.

2. Rzeczpospolita Polska bez przestępstw o charakterze antysemickim

Należy podnieść skuteczność przeciwdziałania przestępstwom o charakterze antysemickim oraz ich ścigania i karania, zarówno przez Policję, jak i prokuraturę oraz wymiar sprawiedliwości. Działania te powinny obejmować w szczególności rozwiązania legislacyjne, szkolenia, wzmocnienie monitorowania i analizy danych oraz opracowanie mechanizmów wsparcia dla ofiar. Szczególnie istotne jest spowodowanie, aby osoby dotknięte przestępstwami

z nienawiści, w tym przestępstwami o charakterze antysemitycznym, zgłaszały takie przestępstwa organom ścigania.

3. Media i Internet wolne od antysemityzmu oraz zniekształcania prawdy historycznej o Holokauście

Należy dążyć do eliminacji treści antysemitycznych i negacjonizmu Holokaustu poprzez współpracę z platformami internetowymi oraz edukację medialną, a także opracować regulacje prawne w zakresie tworzenia mechanizmów przeciwdziałających antysemityzmowi w usługach medialnych, zarówno tradycyjnych, jak i cyfrowych.

4. Edukacja o antysemityzmie i Zagładzie

Konieczne jest rozwijanie edukacji przeciw antysemityzmowi w ramach zwalczania uprzedzeń i przemocy wobec grup mniejszościowych oraz mowy nienawiści, przez rozwiązania instytucjonalne (szkoły, uczelnie wyższe), jak i przez edukację społeczną. Wskazane są również działania budujące świadomość specyfiki antysemityzmu (w tym zniekształceń prawdy historycznej o Holokauście) oraz związanych z nim zagrożeń.

5. Bezpieczeństwo oraz potrzeby społeczności żydowskiej i jej dziedzictwa

Społeczność żydowska w Polsce wymaga ochrony – zarówno jej członków, jak i dziedzictwa (synagogi, cmentarze, miejsca pamięci). Strategia przewiduje wzmocnienie środków bezpieczeństwa dla członków społeczności żydowskiej i miejsc oraz wydarzeń dla niej istotnych, kompleksową opiekę nad miejscami pamięci i dziedzictwa, w tym wsparcie lokalnych inicjatyw oraz respektowanie prawa członków społeczności żydowskiej do swobodnego wyznawania religii i jej publicznej ekspresji przez wzmocnienie istniejących rozwiązań prawnych i wzmocnienie dialogu międzyreligijnego.

6. Wzmacnianie pamięci o Holokauście i polskich Żydach

Należy aktywnie wspierać badania, projekty edukacyjne i inicjatywy społeczne dotyczące Zagłady i żydowskiego dziedzictwa, w tym inicjatywy i projekty społeczne oraz edukacyjne, akademickie badania nad Zagładą, a także współpracę międzynarodową na tych polach. Istotne jest również zwiększanie świadomości w polskim społeczeństwie na temat pozytywnego wkładu społeczności żydowskiej i poszczególnych jej członków na przestrzeni wieków w historię i rozwój Polski.

7. Aspekty przekrojowe

Powyższe obszary działań są ściśle ze sobą powiązane przez trzy aspekty przekrojowe, opierające się na identyfikacji głównych problemów, sposobów ich rozwiązań oraz wyzwań. Są to:

a) Perspektywa grupy mniejszościowej na tle społeczeństwa polskiego

Antysemityzm stanowi nie tylko bezpośrednie zagrożenie dla członków społeczności żydowskiej, którzy doświadczają go osobiście, ale także zagrożenie dla całego społeczeństwa demokratycznego. Dlatego też perspektywy osób dotkniętych antysemityzmem muszą być uwzględniane przy formułowaniu celów i środków zapobiegania i zwalczania antysemityzmu oraz wspierania życia żydowskiego w Polsce. Ich głos jest szczególnie istotny przy tworzeniu i rozszerzaniu struktur służących raportowaniu, dokumentowaniu i analizowaniu incydentów antysemickich.

Konieczne jest budowanie atmosfery empatii wobec osób dotkniętych antysemityzmem, a także podjęcie działań edukacyjnych wobec całego społeczeństwa, które ułatwią trwałe przezwyciężenie podziału społeczeństwa na członków społeczności żydowskiej i pozostałych obywateli. Związek Gmin Wyznaniowych Żydowskich w Rzeczypospolitej Polskiej oraz inne związki wyznaniowe, których doktryny opierają się na judaizmie, a także żydowskie organizacje społeczne, będą włączane i konsultowane na wszystkich etapach realizacji Strategii.

b) Wzmacnianie istniejących struktur i tworzenie nowych.

Tworzenie stałych struktur na szczeblu lokalnym, krajowym i międzynarodowym odgrywa znaczącą rolę we wzmacnianiu wysiłków na rzecz walki z antysemityzmem w różnych obszarach polityki i na różnych szczeblach administracji. Przykładem takich struktur są fora regularnych konsultacji Rządu Rzeczypospolitej Polskiej z przedstawicielami społeczności żydowskiej.

W procesie opracowywania Strategii brały udział organizacje żydowskie. Celem Rządu Rzeczypospolitej Polskiej jest utrwalenie takiej formy partycypacji także na etapie realizacji Strategii. Koordynator będzie konsekwentnie uwzględniał doświadczenia i opinie przedstawicieli społeczności żydowskiej w zakresie walki z antysemityzmem, reagowania na incydenty antysemickie i zapewnienia bezpiecznego rozwoju życia żydowskiego. Pożądane jest tworzenie połączeń między zainteresowanymi podmiotami na każdym poziomie: między

Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a instytucjami Unii Europejskiej oraz samorządami, między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a społeczeństwem obywatelskim, społecznością akademicką i ekspercką. Koordynator będzie odpowiedzialny za synergię prac administracji rządowej w zakresie walki z antysemityzmem. Poszczególne organy administracji rządowej wskażą komórki organizacyjne odpowiedzialne za koordynację realizacji zadań, aby zapewnić wsparcie Koordynatorowi. Spotkania Koordynatora z przedstawicielami wskazanych komórek organizacyjnych będą odbywać się nie rzadziej niż dwa razy w roku.

Koordynator jest również odpowiedzialny za utrzymywanie, we współpracy z Ministerstwem Spraw Zagranicznych, kontaktów międzynarodowych związanych z realizacją Strategii. Uczestniczy m.in. w spotkaniach koordynatorów państw unijnych oraz innych państw posiadających strategię przeciwdziałania antysemityzmowi oraz właściwe organy kontrolujące ich implementację. W szczególności Koordynator utrzymuje stałe relacje i współpracuje z Komisją Europejską koordynującą implementację Strategii UE. Ponadto, Koordynator uczestniczy w międzynarodowych wydarzeniach i spotkaniach dotyczących problematyki antysemityzmu, jak również prezentuje postępy i wnioski z realizacji Strategii.

Koordynatora powołuje Minister Sprawiedliwości. Minister Sprawiedliwości określi w zarządzeniu szczegółowy zakres zadań Koordynatora.

Koordynator jest odpowiedzialny za rozszerzanie współpracy instytucjonalnej w szczególności pomiędzy wymiarem sprawiedliwości, organami ścigania i organizacjami społecznymi. Współpraca prowadzona jest w jak największej liczbie obszarów i angażuje zarówno przedstawicieli społeczności żydowskiej, jak i organizacji społeczeństwa obywatelskiego. Koordynator kieruje zespołem przedstawicieli administracji rządowej odpowiedzialnych za realizację zadań wynikających ze Strategii, przedstawicieli instytucji kultury oraz związków wyznaniowych i organizacji żydowskich, zwanym dalej „Zespołem”. Celem Zespołu jest instytucjonalizacja procesów identyfikacji problemów i wyzwań, poszukiwania adekwatnych rozwiązań oraz ich wdrażania.

c) Współczesne wyzwania

Cyfrowa transformacja każdej dziedziny współczesnego życia wiąże się zarówno z wyzwaniami, jak i szansami. Treści publikowane w mediach i na platformach cyfrowych wpływają na sposób, w jaki społeczeństwo myśli i działa.

Technologie cyfrowe są ważnym narzędziem dla Rządu Rzeczypospolitej Polskiej, organizacji kultury oraz społeczności akademickiej i eksperckiej, do dzielenia się wiedzą i zapewniania dostępu do niej. Cyfrowa sfera nie tylko stwarza nowe możliwości, ale także nowe zagrożenia w związku z rozprzestrzenianiem się antysemickich narracji, teorii spiskowych i nienawiści.

Konieczne jest włączenie walki z antysemickimi narracjami oraz zniekształcaniem prawdy historycznej o Holokauście w Internecie do strategicznej komunikacji w odpowiedzi na rosnące zagrożenie dezinformacją. Internetowa mowa nienawiści stanowi zagrożenie dla swobodnej wymiany poglądów, a w konsekwencji dla demokracji i praw człowieka, przyczyniając się do radykalizacji postaw oraz działań ekstremistycznych, w tym aktów przemocy w przestrzeni publicznej. Formaty platform społecznościowych sprzyjają polaryzacji. Ma to szczególne znaczenie dla przyszłej edukacji publicznej o Zagładzie w sytuacji tzw. „końca ery świadków” czyli braku bezpośredniego przekazu dotyczącego wydarzeń II wojny światowej. Czerpanie wiedzy o przeszłości przez następne pokolenia będzie opierać się na źródłach zapośredniczonych. Rewolucja technologiczna sprawiła, że źródła internetowe (w tym platformy społecznościowe) stały się głównym miejscem poszukiwania wiedzy. Należy więc ze szczególną uwagą podejść do problemu edukacji cyfrowej, w tym stworzyć nowe skuteczne mechanizmy przeciwdziałania zagrożeniom związanym z dezinformacją, w szczególności będących konsekwencją rozwoju AI.

Implementacja i ewaluacja

Koordynator jest odpowiedzialny za implementację Strategii. Koordynator regularnie monitoruje wykonywanie zadań określonych w Strategii, które mogą być modyfikowane i uzupełniane. Pełna ewaluacja Strategii odbędzie się w 2030 roku. Wówczas przygotowane zostaną dokumenty kontynuacyjne, które staną się podstawą do dalszych działań i określą zadania na kolejną dekadę.

1. Definicja antysemityzmu

Antysemityzm jest szczególnym połączeniem stereotypów, uprzedzeń, wrogości, dyskryminacji i prześladowań, których doświadczają Żydzi na całym świecie. Podobnie jak uprzedzenia wobec innych grup mniejszościowych – narodowościowych, religijnych czy seksualnych – należy do zjawisk, które w wymiarze politycznym, społecznym i kulturowym

mogą prowadzić do nietolerancji, nienawiści i w konsekwencji przemocy, podważając fundamenty demokracji, takie jak poszanowanie praw człowieka i różnorodności. Antysemityzm jest sprzeczny z polskim interesem. Rzeczpospolita Polska była ojczyzną największej na świecie społeczności żydowskiej, która pozostawiła tu ogromne dziedzictwo kulturowe – zarówno materialne, jak i niematerialne. Żydzi wnieśli istotny wkład w polską naukę i kulturę narodową. Dlatego antysemityzm godzi w fundamentalną część polskiej tożsamości i historii.

Historycznie antysemityzm miał również kluczowe znaczenie w procesie, który doprowadził do Zagłady Żydów. Współcześnie antysemityzm ma negatywny wpływ na całe społeczeństwa. Antysemityzm jest żywym, ewoluującym, czasem wewnętrznie sprzecznym zbiorem przekonań. Zaznaczyć należy, że antysemityzm w Polsce dotyczy często nie tylko mniejszości żydowskiej, ale również osób, organizacji, symboli czy miejsc, którym przypisuje się żydowskość lub związki z Żydami.

Mówiąc o antysemityzmie w Polsce wyróżnia się trzy typy uprzedzeń względem Żydów⁴⁾:

– antysemityzm tradycyjny, wykorzystujący różnice teologiczne między chrześcijaństwem a judaizmem oraz powstałe na tej podstawie historyczne mity, kształtujące się w kulturze europejskiej od czasów wczesnego średniowiecza i wynikające z przesłanek religijnych, np. głoszące wykorzystywanie przez Żydów krwi chrześcijan w celach rytualnych⁵⁾;

– antysemityzm spiskowy, którego podstawą jest wiara w spisek żydowski, czyli dążenie Żydów do uzyskania władzy w kraju bądź na świecie przez ingerowanie w życie danej społeczności i wykorzystywanie do tego mechanizmów politycznych bądź ekonomicznych⁶⁾;

– antysemityzm wtórny, dla którego charakterystyczne jest zaprzeczanie historycznej doniosłości Zagłady, twierdzenie, że Holokaust stanowi dla Żydów instrument służący zdobyciu przewagi nad innymi społecznościami (m.in. przez przypisywanie winy za Zagładę

⁴⁾ M. Bilewicz, M. Winiewski, Z. Radzik, *Antisemitism in current Poland: economic, religious and historical aspects*, "Journal for the Study of Antisemitism", 2012, nr 4 (2); M. Bilewicz, M., Winiewski, M. Kořa, A. Wójcik, *Harmful ideas. The structure and consequences of antisemitic beliefs in Poland*, "Political Psychology", 2013, nr 34.

⁵⁾ I. Krzemiński (red.), *Czy Polacy są antysemitami? Wyniki badania sondażowego*, Warszawa 1996; G.I. Langmuir, *History, religion, and antisemitism*, Univ of California Press 1990.

⁶⁾ N. Cohn, *Warrant for genocide: The myth of the Jewish world conspiracy and the Protocol of the Elders of Zion*. New York and Evanston 1967.

czy wręcz oskarżanie o zbiorowy antysemityzm) oraz obarczanie Żydów za los, który ich spotkał⁷⁾. Zalicza się tu również poglądy podważające prawo do istnienia państwa Izrael (antysyjonizm).

Badania przeprowadzone przez Centrum Badań nad Uprzedzeniami Wydziału Psychologii Uniwersytetu Warszawskiego w ramach cyklicznego Polskiego Sondażu Uprzedzeń wskazują, że w Polsce rozpowszechnione są w szczególności poglądy, które można kwalifikować jako antysemityzm spiskowy oraz wtórny⁸⁾. Jednocześnie, po zamachu dokonanym przez Hamas na terenie Izraela 7 października 2023 roku zaobserwowano w Polsce przyrost antysemickich treści związanych z konfliktem bliskowschodnim – od tego czasu organizacje żydowskie raportują znacznie częstsze incydenty o charakterze antysemickim⁹⁾.

Skuteczne przeciwdziałanie antysemityzmowi oraz karanie tych jego form, które stanowią przestępstwa, należy do zobowiązań państwa polskiego wynikających z przepisów prawa krajowego i międzynarodowego, jak również z innego rodzaju zobowiązań powziętych przez Polskę. Jednym z nich jest Strategia UE.

Skuteczna walka z antysemityzmem związana jest m.in. z właściwym jego definiowaniem. Najbardziej rozpowszechnioną i najszerzej akceptowaną definicją antysemityzmu pozostaje robocza, prawnie niewiążąca definicja antysemityzmu Międzynarodowego Sojuszu na rzecz Upamiętnienia Holokaustu (International Holocaust Remembrance Alliance – IHRA), przyjęta przez Polskę od 2021 r.¹⁰⁾. Zgodnie z nią: „Antysemityzm to określone postrzeganie Żydów, które może się wyrażać jako nienawiść do nich. Antysemityzm przejawia się zarówno w słowach, jak i czynach skierowanych przeciwko Żydom lub osobom, które nie są Żydami, oraz ich własności, a także przeciw instytucjom i obiektom religijnym społeczności żydowskiej.”¹¹⁾.

⁷⁾ M. Bilewicz, M. Winiewski, M. Kofta, A. Wójcik, *Harmful ideas. The structure and consequences of antsemitic beliefs in Poland*, op. cit.

⁸⁾ M. Mirucka, K. Zochniak, D. Bulska, *Postawy Polaków i Polek wobec mniejszości: raport z Polskiego Sondażu Uprzedzeń 2021*, [w:] *Uprzedzenia w Polsce. Postawy a ideologia polityczna*, red. D. Bulska, M. Winiewski, M. Bilewicz, Warszawa 2024, s. 13-58.

⁹⁾ M. Winiewski, *Antysemityzm w Polsce w świetle aktualnych badań społecznych. Postawy, mowa nienawiści w Internecie i doświadczenia mniejszości. Raport dla Komisja Mniejszości Narodowych i Etnicznych Sejmu RP*, 2024.

¹⁰⁾ Oświadczenie w sprawie przyjęcia Definicji IHRA: <https://www.gov.pl/web/archiwum-kulturaiporot/oswiadczenie-w-sprawie-definicji-ihra>

¹¹⁾ Robocza definicja antysemityzmu przyjęta przez Międzynarodowy Sojusz na rzecz Pamięci o Holokauście, <https://holocaustremembrance.com/resources/robocza-definicja-antysemityzmu-przyjeta-przez-miedzynarodowy-sojusz-na-rzecz-pamieci-o-holokauście#:~:text=Mi%C4%>

Definicja IHRA zawiera też szereg przykładów mogących służyć jako ilustracje postaw, zachowań lub treści o charakterze antysemitycznym. Należą do nich:

- nawoływanie do zabijania lub krzywdzenia Żydów w imię radykalnej ideologii lub ekstremistycznych poglądów religijnych, pomocy w takich czynach lub usprawiedliwianie ich,
- formułowanie kłamliwych, odmawiających człowieczeństwa, demonizujących lub stereotypowych opinii o Żydach lub ich zbiorowej władzy, zwłaszcza, choć nie tylko, w postaci mitu o międzynarodowym spisku żydowskim lub o kontrolowaniu przez Żydów mediów, gospodarki, rządu lub innych społecznych instytucji,
- oskarżanie Żydów jako narodu o odpowiedzialność za rzeczywiste lub wyimaginowane czyny popełnione przez jedną osobę lub grupę Żydów, a nawet za czyny popełnione przez osoby niebędące Żydami,
- negowanie faktu, zakresu, mechanizmów (np. komór gazowych) lub intencjonalności ludobójstwa narodu żydowskiego dokonanego przez narodowosocjalistyczne Niemcy oraz ich zwolenników i sojuszników podczas II wojny światowej (Zagłada Żydów),
- oskarżanie Żydów jako narodu lub Izraela jako państwa o wymyślenie lub wyolbrzymianie Holokaustu,
- oskarżanie obywateli żydowskich o bycie bardziej lojalnym wobec państwa Izrael lub wobec rzekomych międzynarodowych interesów żydowskich niż wobec swojego kraju,
- odbieranie Żydom prawa do samostanowienia, np. przez wyrażanie poglądu, że istnienie państwa Izrael jest przedsięwzięciem rasistowskim,
- stosowanie podwójnej miary przez wymaganie od Izraela zachowania, którego nie oczekuje się lub nie wymaga od jakiegokolwiek innego państwa demokratycznego,
- wykorzystywanie symboli i obrazów kojarzonych z klasycznym antysemityzmem (np. spowodowanie śmierci Jezusa, używanie krwi chrześcijańskich dzieci do rytuału religijnego) w charakterystyce Izraela lub Izraelczyków,
- porównywanie współczesnej polityki Izraela do polityki nazistowskich Niemiec,
- obarczanie Żydów jako ogółu odpowiedzialnością za czyny państwa Izrael.

Definicja IHRA może być narzędziem przeciwdziałania antysemityzmowi, pozwalającym na ocenę i kwalifikowanie poszczególnych treści i zachowań. Jej przyjęcie przez Polskę powinno skutkować szerszym zastosowaniem na różnych polach – od działań prawnych i szkoleń dla różnych grup zawodowych, przez edukację oraz dialog społeczny, aż do inicjowania ogólnopolskich programów i projektów mających na celu przeciwdziałanie przejawom uprzedzeń, przemocy i nienawiści wobec grup mniejszościowych.

Z kolei definicją pomocniczą, mogącą służyć interpretowaniu zjawiska antysemityzmu w kontekście uwarunkowań polskich, jest definicja przygotowana przez organizację „Otwarta Rzeczpospolita” Stowarzyszenie przeciwko antysemityzmowi i nietolerancji. Zgodnie z jej treścią:

W Polsce antysemickie uprzedzenia obejmują w szczególności przekonania, że Żydzi:

- są dwulicowi i chciwi,
- kolaborują z wrogami Polski,
- zbiorowo odpowiadają za śmierć Jezusa, za zbrodnie na Polakach lub za rządy komunistyczne,
- wykorzystują historię Holokaustu do realizacji własnych celów,
- zagrażają publicznej moralności,
- używają lub w przeszłości używali krwi chrześcijan do tajnych obrzędów.

Ważnym elementem, zwłaszcza tzw. antysemityzmu wtórnego są negacjonizm i zniekształcanie prawdy historycznej o Holokauście. To pierwsze zdefiniowane zostało roboczo przez IHRA¹²⁾ jako propagandowy dyskurs, który zaprzecza rzeczywistości historycznej i eksterminacji Żydów, motywowany ideologicznie i stanowiący część teorii spiskowej. Zaprzeczający Zagładzie próbują wzbudzić wątpliwości przez celowe zniekształcenie lub fałszywe przedstawienie dowodów historycznych. Zniekształcenie z kolei, to wysiłki mające na celu usprawiedliwienie lub zminimalizowanie znaczenia Holokaustu. Oba te zjawiska mogą służyć rehabilitacji otwartego antysemityzmu oraz promowaniu ideologii politycznych głoszących nienawiść wobec grup mniejszościowych.

Skuteczne przeciwdziałanie antysemityzmowi, a także negacjonizmowi i zniekształcaniu prawdy historycznej o Holokauście, wymaga koordynacji polityk i działań podejmowanych przez Rzeczpospolitą Polską i jego organy. W pierwszej kolejności umożliwi to

¹²⁾ Ibidem.

zidentyfikowanie dobrych praktyk instytucji państwowych i samorządowych różnego szczebla, jak również wymianę informacji o podejmowanych dotychczas działaniach, także przez organizacje pozarządowe. Z kolei w obszarach, w których działania państwa są niedostateczne, konieczne jest wskazanie i opracowanie możliwych czynności naprawczych. Pomoże to zidentyfikować obszary działalności państwa oraz prawa, które wymagają wzmocnienia lub włączenia do nich tematyki przeciwdziałania antysemityzmowi. Dotyczy to również współpracy międzynarodowej oraz partnerstwa z organizacjami pozarządowymi.

W celu skutecznego zwalczania antysemityzmu należy budować powszechną świadomość na temat tego zjawiska, jego przejawów i konsekwencji. Jest to zadanie władz państwa, które powinno być realizowane w ścisłej współpracy Rządu Rzeczypospolitej Polskiej, samorządów, organizacji pozarządowych, związków wyznaniowych, sektora prywatnego (w tym mediów) i lokalnych społeczności.

Jednocześnie niezbędne jest też systematyczne badanie postaw i przekonań antysemitycznych w społeczeństwie, co umożliwi wczesne reagowanie i przeciwdziałanie zdarzeniom o charakterze antysemitycznym. W tym celu wprowadzony powinien zostać system cyklicznych, reprezentatywnych badań realizowanych we współpracy z innymi publicznymi instytucjami naukowymi (uczelniami, instytutami), jak również szeroko zakrojonych badań Internetu, w celu określenia grup ryzyka narażonych na antysemityczną mowę nienawiści i zagrożonych radykalizacją o charakterze antysemitycznym. Należy przy tym uwzględnić rolę i dorobek Żydowskiego Instytutu Historycznego.

2. Rzeczpospolita Polska bez przestępstw o charakterze antysemitycznym

2.1 Przestępstwa o charakterze antysemitycznym

Dane przywołane przez OBWE w rocznym raporcie na temat przestępstw motywowanych uprzedzeniami wskazują na liczbę 893 przypadków odnotowanych przez Policję postępowań w sprawach o przestępstwa z nienawiści, z czego w sprawach motywowanych antysemityzmem prowadzono 143 postępowań¹³⁾. Dane zgromadzone i opracowane przez Żydowskie Stowarzyszenie Czulent, sugerują, że liczba incydentów o charakterze antysemitycznym wzrosła po ataku Hamasu na Izrael, dokonanym 7 października

¹³⁾ <https://hatecrime.osce.org/infocus/2022-hate-crime-data-now-available>

2023 r.¹⁴⁾ Zobowiązanie do skutecznego ścigania i karania tego rodzaju przestępstw wynika z przepisów prawa krajowego oraz międzynarodowych zobowiązań Polski, w tym tych wskazanych w Międzynarodowym Pakcie Praw Osobistych i Politycznych, Międzynarodowej Konwencji w sprawie Likwidacji Wszelkich Form Dyskryminacji Rasowej, Protokole dodatkowym do Konwencji Rady Europy o cyberprzestępczości dotyczącym penalizacji czynów o charakterze rasistowskim lub ksenofobicznym popełnionych przy użyciu systemów komputerowych oraz w Decyzji ramowej Rady 2008/913/WSiSW z dnia 28 listopada 2008 r. w sprawie zwalczania pewnych form i przejawów rasizmu i ksenofobii za pomocą środków prawnokarnych. Skuteczne ściganie zarówno publiczne jak i prywatnoskargowe oraz – w szerszej perspektywie – zapobieganie przestępstwom o charakterze antysemitycznym stanowi nie tylko niezwykle ważny element przeciwdziałania zjawisku antysemityzmu, lecz również sposób wspierania i wzmacniania społeczności żydowskiej w Polsce.

2.2 Zwiększenie skuteczności przeciwdziałania i ścigania przestępstw o charakterze antysemitycznym oraz wsparcie ofiar

Konieczne jest zwiększenie skuteczności przeciwdziałania i ścigania przestępstw o charakterze antysemitycznym oraz wsparcie dla ofiar takich przestępstw. Istnieje kilka zasadniczych trudności w obszarze kwalifikacji prawnej przestępstw o charakterze antysemitycznym oraz wszczynania i prowadzenia w tych sprawach dochodzeń policyjnych i postępowań prokuratorskich. Część z nich dotyczy zasad przyznawania statusu pokrzywdzonego, np. przez wymaganie, aby osoba pokrzywdzona była pochodzenia żydowskiego. Często takiego statusu odmawia się też zgłaszającym przestępstwa o charakterze antysemitycznym organizacjom pozarządowym, w tym takim, których głównym celem statutowym jest przeciwdziałanie antysemityzmowi. Innym widocznym problemem jest kwalifikowanie czynów o charakterze antysemitycznym, takich jak dewastacje cmentarzy żydowskich, czy mienia należącego do żydowskich wspólnot religijnych jako wandalizmu bez uwzględnienia antysemitycznego charakteru tych czynów. Problemy występują również w obszarze prokuratorskiej oceny czy czyn wypełnia znamiona przestępstwa o charakterze antysemitycznym. Dotyczy to zwłaszcza rozumienia pojęcia „nawoływania do nienawiści”, co skutkuje niskim poziomem zgłaszalności przestępstw o charakterze antysemitycznym. Badania wykazały, że ofiary tego rodzaju przestępstw nie mają zaufania do organów ścigania i nie

¹⁴⁾ <https://czulent.pl/antysemityczne-incydenty-w-roku-2023-badanie-doswiadczenia-spolecznosci-zydowskiej/>.

wierzą w skuteczność ich zgłaszania¹⁵⁾. Również raporty międzynarodowych organów kontrolnych, takich jak Komitet ONZ ds. Likwidacji Dyskryminacji Rasowej oraz Europejska Komisja Rady Europy przeciwko Rasizmowi i Nietolerancji, w kontekście przeciwdziałania antysemityzmowi za pomocą środków prawnych zwracają uwagę na trudności w prawidłowym kwalifikowaniu wypowiedzi i czynów jako antysemickich, niedostateczną reakcję organów ścigania i sądów na incydenty o charakterze antysemickim w trakcie i przy okazji wydarzeń sportowych oraz na brak skutecznego przeciwdziałania aktywności organizacji i środowisk o charakterze skrajnie nacjonalistycznym i rasistowskim.

W tym ostatnim kontekście należy podkreślić potrzebę skutecznego wykorzystywania istniejących już obecnie ram prawnych umożliwiających rozwiązywanie organizacji tego typu. Z Zalecenia Polityki Ogólnej ECRI nr 9 wynika też postulat, aby prawo przewidywało obowiązek zniesienia finansowania ze środków publicznych organizacji promujących antysemityzm, w tym partii politycznych, a także zapewnienie, aby przewidywało wyraźny zakaz i możliwość rozwiązania organizacji promujących antysemityzm. W kontekście przeciwdziałania aktywności organizacji i środowisk o charakterze antysemickim, które nie działają w sformalizowanych ramach prawnych, ECRI postuluje także kryminalizację udziału w zbiorowym/grupowym ataku na część ludności, poszczególnych obywateli lub ich mienie w związku z ich rzeczywistą lub domniemaną żydowską tożsamością lub pochodzeniem.

W celu poprawy sytuacji należy też dążyć do zwiększenia zaufania do organów ścigania osób pokrzywdzonych przestępstwem, tak aby możliwie największy odsetek przestępstw był zgłaszany. Na zaufanie to składa się z jednej strony rzeczywista skuteczność ścigania zgłaszanych przestępstw, z drugiej zaś podejmowanie konkretnych działań w celu wsparcia i ochrony ofiar oraz zapobieganie ich rewiktymizacji w postępowaniach. Należy także dążyć do urealnienia liczby wszczynanych przez Policję dochodzeń oraz prowadzonych przez prokuraturę postępowań dotyczących przestępstw o charakterze antysemickim poprzez zwiększenie świadomości i wiedzy wśród policjantów i prokuratorów na temat specyfiki takich przestępstw. Powyższe działania realizowane są dzięki stałym szkoleniom, dystrybucji materiałów informacyjnych oraz współpracy z przedstawicielami mniejszości żydowskiej w Polsce. Istotne znaczenie ma wdrożenie i stosowanie Wytycznych Prokuratora Generalnego w zakresie prowadzenia postępowań o przestępstwa motywowane uprzedzeniami, przyjętych

¹⁵⁾ <https://czulent.pl/analysis-of-the-experiences-of-victims-of-criminal-offences-and-incidents-motivated-by-hate/>.

w marcu 2025 r., w szczególności w zakresie legitymacji do składania zawiadomień z art. 256, 257 czy 119 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz. U. z 2025 r. poz. 383, 1818 i 1872) oraz właściwej kwalifikacji czynów wypełniających znamiona przestępstw wskazanych w tych przepisach. Kluczowe jest również stałe prowadzenie kampanii informacyjnych na temat procedur towarzyszących zgłaszaniu tego rodzaju przestępstw oraz okresowych szkoleń dla przedstawicieli organów ścigania. Działania informacyjne w szczególności uwzględniają potrzeby i sytuację ofiar/zgłaszających, w tym informację na temat praw przysługujących ofiarom przestępstw o charakterze antysemitycznym, m.in. w zakresie możliwości uzyskania nieodpłatnej pomocy prawnej, pomocy Rzecznika Praw Obywatelskich, pomocy i poradnictwa psychologicznego i wsparcia społecznego, czy możliwości uzyskania przez osoby pokrzywdzone statusu strony w postępowaniu sądowym, a wreszcie także – możliwości dochodzenia przez nie zadośćuczynienia. Istotne znaczenie ma dostępność informacji na temat organizacji zaangażowanych w zapobieganie dyskryminacji i udzielanie wsparcia dla ofiar. Istotne znaczenie ma dostępność informacji na temat organizacji zaangażowanych w zapobieganie dyskryminacji i udzielanie wsparcia dla ofiar. Potrzebna może być też analiza istniejących barier i przeszkód w korzystaniu przez ofiary z ich praw – z powodu strachu, niewystarczającej wiedzy, przeszkód fizycznych lub emocjonalnych, braku środków, niekorzystnych doświadczeń związanych z kontaktem z organami ścigania w przeszłości itp. W oparciu o tę analizę mogłyby zostać wypracowane propozycje rozwiązań (w celu promowania skoncentrowanego na ofiarach podejścia ze strony organów ścigania, przyjaznych przesłuchań oraz środków i praktyk przeciwdziałających ponownej wiktymizacji itp.). Powinny temu towarzyszyć działania edukacyjne skierowane do funkcjonariuszy Policji i prokuratorów.

2.3 Zwiększenie skuteczności karania i przeciwdziałania przestępstwom o charakterze antysemitycznym na poziomie sądownictwa

Sądowa ochrona ofiar przestępstw o charakterze antysemitycznym – zarówno tych indywidualnych jak i całej społeczności żydowskiej w Polsce – ma szczególną wagę w wymiarze prawnym (określone konsekwencje dla sprawców) i symbolicznym (stosunek państwa wobec tego rodzaju przestępczości). Dlatego też przypadki niewłaściwej, wskazującej na brak zrozumienia istoty tego rodzaju przestępstw, interpretacji dokonywanej przez sądy, niekiedy w sposób jaskrawy pomijającej społeczną szkodliwość antysemityzmu, należą do kwestii wymagających zmiany. Istotnym zagadnieniem jest m.in. korzystanie przez sądy

z wiedzy eksperckiej którą zapewnić będą biegli specjalizujący się w tematyce antysemityzmu.

W działaniach w obszarze sądownictwa kluczowe jest też podnoszenie świadomości sędziów na temat charakterystyki i wagi przestępstw antysemickich oraz na temat dotychczasowej praktyki orzeczniczej sądów polskich oraz europejskich. W tym kontekście konieczne jest przeprowadzenie właściwych szkoleń oraz dystrybucja materiałów informacyjnych. Pomocne może być także podejmowanie współpracy międzynarodowej w obszarze wymiany wiedzy i doświadczeń orzeczniczych, w tym przede wszystkim dobrych praktyk.

Pożądane jest również lepsze upowszechnienie wśród sędziów, ale także prokuratorów i funkcjonariuszy Policji, standardów wynikających z orzecznictwa Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w sprawie przestępstw na tle rasistowskim i antysemickim, w tym w sprawie negowania Holocaustu. Przykładowo, w wielu sprawach Europejski Trybunał Praw Człowieka orzekł, że wypowiedzi zaprzeczające Holocaustowi nie są chronione przez Konwencję o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności. Orzecznictwo Trybunału wymaga również skutecznego ścigania przemocy motywowanej nienawiścią rasową, a brak odpowiedniego uwzględnienia przez organy krajowe takiej motywacji sprawcy może być zakwalifikowany jako niewystarczająca reakcja wymiaru sprawiedliwości, prowadząc do naruszenia w aspekcie proceduralnym postanowień Konwencji dotyczących ochrony prawa do życia, zakazu tortur i innych form złego traktowania czy prawa do poszanowania życia prywatnego. Do upowszechnienia standardów wynikających z Konwencji przyczynić by się mogło z jednej strony przetłumaczenie na język polski najistotniejszych orzeczeń Trybunału w tych sprawach, z drugiej zaś opracowanie materiału informacyjnego i edukacyjnego na tej podstawie adresowanego konkretnie do sądów, prokuratur i Policji. Istotne jest także szersze włączenie tej tematyki również do programów nauczania dla aplikantów sędziowskich i prokuratorskich realizowanych przez Krajową Szkołę Sądownictwa i Prokuratury.

2.4 Zapewnienie właściwej ochrony przed przestępstwami o charakterze antysemickim w polskim prawie.

Podstawą działania organów państwa wobec przestępstw o charakterze antysemickim pozostają właściwe przepisy krajowe, które powinny uwzględniać standardy wynikające z międzynarodowych traktatów oraz z orzecznictwa międzynarodowych sądów oraz zaleceń

organów międzynarodowych w sprawach dotyczących przestępstw o charakterze antysemitycznym.

Projektowanie nowych przepisów powinno zostać poprzedzone przeglądem i analizą obowiązujących przepisów prawa w celu zidentyfikowania luk i deficytów w obszarze zwalczania i przeciwdziałania przestępstwom o charakterze antysemitycznym oraz szerzej, przepisów dotyczących różnych form antysemityzmu oraz przeciwdziałania im. Powyższa analiza powinna być podstawą projektowanych zmian legislacyjnych. Projekty te muszą być konsultowane z przedstawicielami mniejszości żydowskiej w Polsce oraz organizacjami pozarządowymi i innymi instytucjami kultury zajmującymi się problemem antysemityzmu. Winny też implementować do polskiego porządku prawnego najnowsze instrumenty prawa unijnego oraz Rady Europy w obszarze nowych technologii w odniesieniu do przeciwdziałania przestępstwom o charakterze antysemitycznym.

2.5 Usprawnienie procedur monitorowania i gromadzenia danych na temat przestępstw o charakterze antysemitycznym

Skuteczne zwalczanie i przeciwdziałanie przestępstwom o charakterze antysemitycznym jest warunkowane dysponowaniem rzetelną wiedzą i danymi na temat skali i charakteru tej przestępczości oraz ich właściwą analizą. Kluczową rolę odgrywa wprowadzenie i stosowanie rozwiązań systemowych, wykorzystujących nowe technologie oraz pozwalających na pogłębioną analizę uzyskanych danych.

W tym celu należy kontynuować gromadzenie oraz publikowanie przez Policję, Prokuraturę Krajową oraz Ministerstwo Sprawiedliwości szczegółowych danych na temat przestępstw o charakterze antysemitycznym, w tym wszczętych postępowań, umorzeń, aktów oskarżenia oraz zapadłych wyroków, ze wskazaniem kwalifikacji prawnej czynów. Istotne jest również monitorowanie grup skrajnych, dopuszczających się przestępstw o charakterze antysemitycznym, przez organy państwa we współpracy z organizacjami żydowskimi, w tym w szczególności żydowskimi organizacjami wyznaniowymi. Należy regularnie przygotowywać analizy i opracowania zawierające dane i wnioski z monitoringów. W celu przeprowadzenia tych analiz i opracowywania zaleceń należy również wykorzystać potencjał instytucji publicznych przez uruchomienie i finansowanie konkretnych projektów i programów grantowych. Niezbędne jest tu również podejmowanie współpracy międzynarodowej w obszarze monitorowania i gromadzenia danych na temat przestępstw o charakterze antysemitycznym i wymiana dobrych praktyk. Wypracowanie i wdrożenie mechanizmów

systemowego monitorowania pozwoli na skuteczne reagowanie na incydenty antysemityczne w przestrzeni publicznej.

Jednocześnie ze względu na duże rozbieżności w sposobach i metodologiach gromadzenia oraz analizowania danych przez różne podmioty, niezwykle ważne będzie przeprowadzenie analizy obecnie funkcjonujących modeli, a także zaproponowanie możliwie najbardziej spójnych i ujednoliconych kryteriów gromadzenia i analizowania danych na temat przestępstw o charakterze antysemitycznym w Polsce.

3. Media i Internet wolne od antysemityzmu oraz zniekształcania prawdy historycznej o Holokauście

W maju 2024 roku Agencja Praw Podstawowych UE ogłosiła wyniki kolejnego badania dotyczącego dyskryminacji i przestępstw wobec Żydów w Unii Europejskiej, w którym wzięło udział prawie osiem tysięcy osób identyfikujących się jako Żydzi z 16 krajów, w tym z Polski. Ponad połowa respondentów (51%) spotkała się z antysemityzmem w mediach innych niż Internet (tzw. media tradycyjne). W przypadku osób z Polski, 52% napotkało treści antysemityczne online, przede wszystkim na platformach społecznościowych oraz portalach informacyjnych. Na problem z antysemityzmem w polskojęzycznym Internecie zwraca uwagę też wiele organizacji i instytucji, w tym Europejska Komisja przeciwko Rasizmowi i Nietolerancji (ECRI).

Polskie regulacje prawne dotyczące przeciwdziałania dyskryminacji i mowie nienawiści (w tym antysemityzmowi) w tzw. mediach tradycyjnych dotyczą wyłącznie radiofonii i telewizji – art. 18 pkt 1 ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji (Dz. U. z 2022 r. poz. 1722, z późn. zm.). Nie podjęto jednak nigdy próby stworzenia całościowej strategii zarówno monitorowania mediów pod kątem naruszeń art. 18 pkt 1 ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji, jak i kompleksowych działań w zakresie edukacji medialnej, mających na celu wyeliminowanie mowy nienawiści – w tym antysemityzmu – z medialnego dyskursu publicznego. Na tym polu kluczowa jest próba opracowania i wdrożenia rozwiązań, mających na celu walkę z mową nienawiści i antysemityzmem w radiofonii, telewizji oraz na platformach audiowizualnych. Równie istotne jest inicjowanie i wspieranie samoregulacji w zakresie tworzenia mechanizmów przeciwdziałających antysemityzmowi w usługach medialnych – w tym edukacja medialna, opracowana we współpracy ze społecznością żydowską i organizacjami pozarządowymi oraz instytucjami

kultury w zakresie tworzenia treści uwrażliwiających na kwestie antysemityzmu i mowy nienawiści, zwłaszcza w mediach publicznych. Przy okazji nowelizowania prawa prasowego zalecane jest wprowadzenie odrębnych przepisów dotyczących zwalczania różnych przejawów mowy nienawiści w prasie drukowanej i internetowych portalach informacyjnych. Protokół dodatkowy do Konwencji Rady Europy o cyberprzestępczości dotyczący penalizacji czynów o charakterze rasistowskim lub ksenofobicznym popełnionych przy użyciu systemów komputerowych zawiera definicję „materiałów rasistowskich i ksenofobicznych” i wskazuje środki, jakie należy podjąć na szczeblu krajowym, w odniesieniu do przypadków rozpowszechniania takich materiałów w systemie komputerowym. Art. 6 ust. 1 Protokołu dodatkowego przewiduje potrzebę kryminalizacji umyślnego i bezprawnego rozpowszechniania oraz publicznego udostępniania w inny sposób, poprzez system komputerowy, materiałów, które zaprzeczają, poważnie umniejszają znaczenie, aprobuja lub usprawiedliwiają akty ludobójstwa lub zbrodnie przeciwko ludzkości zdefiniowane przez prawo międzynarodowe i uznane za takie przez ostateczne i wiążące decyzje m.in. Międzynarodowego Trybunału Wojskowego w Norymberdze. Organy międzynarodowe, np. ECRI, zalecają wyraźne kryminalizowanie „publicznego gloryfikowania, zaprzeczania, zniekształcania, bagatelizowania, usprawiedliwiania lub tolerowania” Holokaustu. Polskie prawo ogólnie kryminalizuje zaprzeczanie zbrodniom nazistowskim, jednak możliwa jest refleksja nad ewentualnym uszczegółowieniem zapisów.

Obowiązujący od 17 lutego 2024 r. unijny akt o usługach cyfrowych, zwany dalej „DSA”, narzuca kryteria, jakie mają spełniać nakazy podjęcia działań przeciwko nielegalnym treściom wydawane przez organy państwowe wobec dostawców usług pośrednich w sieci. Celem jest stworzenie środowiska, w którym skutecznie chronione są prawa przewidziane w Karcie praw podstawowych UE. DSA daje możliwość stworzenia narzędzi oraz strategii, które pozwoliłyby skuteczniej eliminować treści antysemickie z Internetu, zarówno z platform społecznościowych, portali informacyjnych, jak i innych miejsc w sieci, w tym portali e-commerce, gdzie pojawiają się produkty będące nośnikami tychże treści. Krajowy koordynator do spraw usług cyfrowych uczestniczy w systemowym monitorowaniu stosowania przepisów DSA, w szczególności poprzez wymianę informacji, współpracę i koordynację działań z innymi koordynatorami do spraw usług cyfrowych oraz z Komisją Europejską, która sprawuje wyłączne kompetencje nadzorcze wobec bardzo dużych platform internetowych i bardzo dużych wyszukiwarek internetowych (VLOP/VLOSE). Ponadto, istotna jest ścisła współpraca i znaczące wzmocnienie prokuratury i Policji w zakresie efektywnego ścigania

przestępstw o charakterze antysemickim w Internecie. Warto też przeprowadzić analizę dotychczasowych narzędzi i działań w tym zakresie w celu zidentyfikowania dobrych przykładów i obszarów wymagających poprawy.

Należy również podejmować działania edukacyjne kierowane do dostawców usług pośrednich, promujące dobre praktyki w zakresie samoregulacji oraz usuwania treści antysemickich bądź ich nośników. Ważnym elementem działań edukacyjnych jest również podnoszenie wiedzy i świadomości przedstawicieli mediów na temat historii i kultury polskich Żydów. Przedstawiciele mediów powinni być świadomi, jak tworzyć treści dotyczące Żydów w taki sposób, aby nie przyczyniać się do podtrzymywania i rozpowszechniania stereotypów i uprzedzeń.

Jak pokazuje raport Departamentu Komunikacji Globalnej Narodów Zjednoczonych i UNESCO z 2022 roku, szczególnym problemem dotyczącym Internetu jest narastające zjawisko negacjonizmu i zniekształcania prawdy historycznej o Holokauście w sieci przez treści publikowane zwłaszcza na platformach społecznościowych. Zaprzeczanie i zniekształcanie przyjmują różne formy – od wprost nieprawdziwych informacji dotyczących Zagłady, jej przyczyn i konsekwencji (w tym „kłamstwo oświęcimskie” ścigane polskim prawem), przez zaprzeczanie znaczeniu Zagłady, trywializowanie go czy używanie Holokaustu w komentowaniu aktualnych wydarzeń politycznych i społecznych (np. pandemia COVID-19 i obecny w polskim Internecie wątek porównywania szczepień do Zagłady), aż do ukrytych, zakodowanych treści kontekstowych w pozornie nieszkodliwych wpisach czy publikacjach (np. neutralne z pozoru obrazki lub filmiki, którym znaczenie nadają hasztagi takie jak #h010 lub #sixgorrillion). W pierwszej kolejności negacjonizm i zniekształcanie prawdy historycznej o Holokauście w mediach społecznościowych powinny spotykać się z interwencjami odpowiednich instytucji i naciskami na właścicieli platform w zakresie skutecznej moderacji treści. Rosnąca skala problemu pokazuje, że Rzeczpospolita Polska powinna szerzej zaangażować się we wspieranie inicjatyw mających na celu przeciwdziałanie negacjonizmowi i zniekształcaniu prawdy historycznej o Holokauście w sieci, w tym ściśle współdziałanie w ramach UE i organizacji międzynarodowych nad stworzeniem nowych, skutecznych mechanizmów zapobiegania tym zjawiskom oraz potencjalnych zagrożeń związanych z dezinformacją lub będących konsekwencją rozwoju AI.

Niezbędne jest także prowadzenie działań edukacyjnych skierowanych do użytkowników internetu, mających na celu uświadamianie na temat nowych zagrożeń związanych

z wykorzystywaniem narzędzi IT do szerzenia rasistowskich ideologii, a także wyposażanie ich w kompetencje w zakresie identyfikowania różnych form manipulacji na tym tle spotykanych w mediach społecznościowych.

4. Edukacja o antysemityzmie i Holokauście

Zgodnie z wytycznymi UNESCO i OBWE przeciwdziałanie antysemityzmowi to jedno z podstawowych wyzwań globalnej edukacji obywatelskiej. Skuteczna edukacja w tym zakresie to podstawowy warunek poradzenia sobie przez polskie społeczeństwo z problemem antysemityzmu. UNESCO wymienia cztery podstawowe cele edukacji przeciw antysemityzmowi: zwiększenie zdolności do rozpoznawania antysemityzmu jako problemu społecznego, rozwój programów edukacyjnych umieszczających antysemityzm w kontekście obrony praw człowieka, zwiększenie zdolności systemów oświatowych w zakresie przeciwdziałania antysemityzmowi, mowie nienawiści i teoriom spiskowym oraz wzmocnienie spójności społecznej. Edukacja o antysemityzmie powinna dotyczyć genezy i przejawów uprzedzeń antysemickich, obejmować nauczanie o Holokauście i jego upamiętnienie oraz zapoznawać z dziedzictwem społeczności żydowskiej. Nauczanie na temat Holokaustu powinno też uwzględniać element zapobiegania i przeciwstawiania się zbrodniom ludobójstwa, zbrodniom przeciwko ludzkości i zbrodniom wojennym na przyszłość.

W ramach Strategii Rzeczpospolita Polska zobowiązuje się do rozwijania edukacji przeciw antysemityzmowi w ramach szerszych działań służących zwalczaniu uprzedzeń i przemocy wobec grup mniejszościowych oraz mowy nienawiści. Utworzony zostanie organ doradczy Ministra Edukacji Narodowej w zakresie edukacji o Zagładzie i antysemityzmie (Zespół ds. Edukacji o Holokauście i Antysemityzmie), z udziałem ekspertów i nauczycieli, przedstawicieli muzeów i miejsc pamięci oraz przedstawicieli społeczności żydowskiej, działający pod przewodnictwem powołanego przez Ministra Edukacji Pełnomocnika Ministra do spraw kontaktów polsko-żydowskich. Zespół ds. Edukacji o Holokauście i Antysemityzmie, w oparciu o wytyczne opracowane w ramach IHRA, a także uwzględniając w stosownym zakresie Zalecenie Komitetu Ministrów Rady Europy CM/Rec(2022)5 do państw członkowskich w sprawie przekazywania pamięci o Holokauście i zapobiegania zbrodniom przeciwko ludzkości, opracuje rekomendacje dotyczące nauczania o antysemityzmie i Zagładzie, które zostaną wzięte pod uwagę w ramach zmian podstawy programowej. W ramach działań Ośrodka Rozwoju Edukacji oraz placówek doskonalenia nauczycieli

prowadzonych przez jednostki samorządu terytorialnego organizowane będą szkolenia dla nauczycieli na temat historii społeczności żydowskich w Polsce, antysemityzmu oraz Zagłady, a także kultury i tradycji Żydów. Ministerstwo Edukacji rozpowszechni również polskie wersje materiałów dydaktycznych dla nauczycieli stworzonych przez Radę Europy, OBWE/ODIHR i UNESCO. Istotne w tym wypadku jest również korzystanie z dorobku Żydowskiego Instytutu Historycznego.

Zespół ds. Edukacji o Holokauście i Antysemityzmie opracuje, rekomendacje dotyczące nauczania o antysemityzmie i Zagładzie, które zostaną przekazane Ministrowi Edukacji w celu ich wykorzystania podczas prac nad zmianą podstawy programowej. Rekomendacje Zespołu ds. Edukacji o Holokauście i Antysemityzmie mają charakter niewiążący. Scenariusz powinien uwzględniać nie tylko nauczanie o Zagładzie jako konsekwencji uprzedzeń antysemickich, ale również obejmować zagadnienia dotyczące historii i kultury Żydów i relacji polsko-żydowskich, z uwzględnieniem powstawania uprzedzeń, ale i ich skutków, które mogą prowadzić do przestępstw z nienawiści, czy nawet do zbrodni ludobójstwa i innych zbrodni międzynarodowych. Scenariusz będzie wykorzystywany do prowadzenia lekcji w miejscach pamięci i muzeach związanych z zagładą Żydów – byłych niemieckich nazistowskich obozach zagłady, obozach koncentracyjnych, pracy i obozach jenieckich – a udział w tych zajęciach będzie rekomendowany wszystkim odwiedzającym te miejsca szkołom. Celem zajęć będzie przede wszystkim budowanie refleksji nad przeszłością, rozwijanie empatii oraz kształtowanie krytycznego myślenia – zwłaszcza w zakresie rozpoznawania przejawów antysemityzmu oraz jego skutków, a także zdolności do przeciwstawiania się im. Pamięć o Holokauście powinna pomóc w refleksji nad mechanizmami społecznymi, instytucjonalnymi i biurokratycznymi, które mogą prowadzić do wykluczenia, dominacji i alienacji grup mniejszościowych piętnowanych przez dominującą kulturę, a nawet traktowanych jako kozły ofiarne. Zajęcia takie sprzyjać powinny także refleksji uczniów nad niebezpieczeństwami radykalizacji ideologicznej, prowadzącej do zbrodni i mogącej zmienić zwykłych ludzi w oprawców, ale też winny promować postawy osób przeciwstawiających się zbrodniom i naruszeniom praw człowieka, nawet ryzykując własnym życiem.

Jednocześnie wspierane będą działania mające na celu edukację o lokalnych społecznościach żydowskich – programy edukacyjne skoncentrowane na poznawaniu przez uczniów historii Żydów z miejscowości, w których mieszkają. Minister Kultury i Dziedzictwa Narodowego w porozumieniu z Ministrem Edukacji Narodowej wdroży program opieki, przez

uczniów nad lokalnymi cmentarzami, nieupamiętnionymi miejscami związanymi z Zagładą i zabytkami żydowskimi, w konsultacji z Komisją Rabiniczną ds. Cmentarzy.

Miejsca pamięci i muzea zajmujące się historią Holokaustu powinny uzyskać wsparcie w swoich działaniach. Miejsca te od lat zajmują się edukacją historyczną i antydyskryminacyjną, mają opracowane strategie, materiały edukacyjne oraz prowadzą zajęcia skierowane do różnych grup odbiorców (uczniów, nauczycieli, edukatorów muzealnych, służb mundurowych etc.). Dodatkowo miejsca te prowadzą opiniotwórcze media społecznościowe, docierające do szerokiego, międzynarodowego grona odbiorców, co także ma znaczenie w przeciwdziałaniu antysemityzmowi. Doświadczenie to powinno stać się bazą do dalszych działań w zakresie przeciwdziałania antysemityzmowi w Polsce na płaszczyźnie edukacyjnej.

Kolejnym celem w zakresie edukacji jest wzmocnienie potencjału uczelni wyższych w przeciwdziałaniu antysemityzmowi i kształtowaniu wiedzy o dziedzictwie żydowskim. Szkolnictwo wyższe pełni szczególną rolę w kształtowaniu wiedzy społeczeństwa o antysemityzmie i dziedzictwie żydowskim. Jednocześnie coraz częściej w europejskich instytucjach akademickich – w tym polskich – dochodzi do incydentów o charakterze antysemitycznym. Działania w przestrzeni uczelni wyższych powinny zatem zwiększać ich odporność na tego typu zagrożenia, a jednocześnie wzmacniać ich potencjał jako instytucji kształcących przeciw antysemityzmowi.

Rzeczpospolita Polska zobowiązuje się do wspierania istniejących studiów judaistycznych na polskich uczelniach. W ramach Narodowego Programu Rozwoju Humanistyki uruchomiona zostanie ścieżka finansowania projektów dotyczących dziedzictwa żydowskiego, historii i kultury Żydów, problematyki antysemityzmu i jego następstw. Treści dotyczące przeciwdziałania antysemityzmowi i innym formom dyskryminacji zostaną wprowadzone do programów kształcenia nauczycieli w ramach specjalizacji nauczycielskich. Rektorzy uczelni wyższych otrzymają wsparcie w przeciwdziałaniu radykalizacji o charakterze antysemitycznym w zakresie przeciwdziałania procesom radykalizacji, których podłożem jest antysemityzm, z pełnym poszanowaniem autonomii akademickiej. Istniejące na polskich uczelniach wyższych ciała antydyskryminacyjne i równościowe w swoich regulaminach będą uwzględniały potrzeby społeczności żydowskiej i wprowadzą skuteczne mechanizmy przeciwdziałania przejawom antysemityzmu.

W zakresie edukacji publicznej Rzeczpospolita Polska zobowiązuje się do wspierania działań, zarówno organizowanych przez instytucje państwowe, jak i organizacje pozarządowe, które mają na celu przeciwdziałanie antysemityzmowi i jego przejawom w życiu społecznym. W tym kontekście trzeba zwrócić szczególną uwagę na rolę sportu, który jest jednym z najbardziej wpływowych zjawisk jednoczących ludzi w każdym wieku, wszystkich wyznań, narodowości i środowisk, co czyni go narzędziem do rozwiązywania problemów społecznych poprzez kampanie i inicjatywy edukacyjne.

Problem antysemityzmu widoczny jest również na polskich stadionach piłkarskich¹⁶⁾, co jest częścią międzynarodowego zjawiska. Zgodnie z wytycznymi IHRA i zaleceniami ECRI należy podjąć działania zwalczające antysemityzm w sporcie i przez sport: skutecznie reagując i wyciągając konsekwencje prawne wobec sprawców, a także dokumentując, raportując i skutecznie przeciwdziałając incydentom o tym charakterze, zwłaszcza wśród grup kibicowskich. W tych celach należy angażować instytucje państwowe, związki sportowe, społeczność żydowską oraz organizacje pozarządowe do wspólnych działań m. in. edukacyjnych na rzecz podnoszenia świadomości oraz edukacji na temat antysemityzmu i Zagłady. Niezbędne jest też promowanie wśród związków sportowych, organów ścigania i sądów świadomości na temat wagi tych incydentów jako wykraczających poza zwykłe wybryki o charakterze chuligańskim. Należy też zachęcać lokalne i ogólnokrajowe organizacje sportowe do promowania działań przeciwko antysemityzmowi i wszelkim przejawom rasizmu podczas wydarzeń sportowych, a także do promowania pozytywnych wzorów i postaw.

Należy także – w ramach współdziałania w ramach UE i organizacji międzynarodowych – dążyć do utworzenia europejskiego mechanizmu szkoleń i edukacji o Zagładzie oraz przeciwdziałania antysemityzmowi.

5. Bezpieczeństwo oraz potrzeby społeczności żydowskiej i jej dziedzictwa

Społeczność żydowska w Polsce jest zróżnicowana pod względem wyznania, kultury i tożsamości. Według spisu powszechnego z 2021 roku, w Polsce mieszka 17.156 osób identyfikujących się jako Żydzi, z największymi skupiskami w dużych ośrodkach miejskich

¹⁶⁾ Raport Stowarzyszenia Nigdy Więcej za lata 2023-2024 „Wykopmy Rasizm ze Stadionów”, <https://nigdywiecej.org/5637>

w województwach mazowieckim, dolnośląskim i małopolskim.¹⁷⁾ Głównymi podmiotami skupiającymi polskich Żydów są Związek Gmin Wyznaniowych Żydowskich w Rzeczypospolitej Polskiej, Towarzystwo Społeczno-Kulturalne Żydów oraz działająca w Warszawie i Krakowie Fundacja Jewish Community Center. Istnieją również inne organizacje o bardziej wyspecjalizowanym profilu – młodzieżowe lub odwołujące się do dziedzictwa kulturowego. Społeczność, której bliższe są wartości religijne, jest również różnorodna pod względem wyznawania różnych nurtów judaizmu, głównie ortodoksyjnego i reformowanego. Należy podkreślić, że zgodnie z przywołanym wyżej spisem powszechnym zaledwie ponad 10% osób z grona tych, którzy identyfikują się jako Żydzi, deklaruje się jako wyznawcy judaizmu. Oznacza to, że polska społeczność żydowska jest w przeważającej części świecka, a kwestia wiary łączy się bardziej z kultywowaniem tradycji czy wybranych praktyk religijnych niż wyznacza codzienną rutynę.

Obecna sytuacja społeczności żydowskiej w Polsce wymaga szczególnej uwagi i działań, które zapewnią jej bezpieczeństwo oraz ochronę dziedzictwa materialnego i niematerialnego. Wyzwania stojące przed społecznością żydowską to m.in.: przeciwdziałanie antysemityzmowi i mowie nienawiści, zachowanie tożsamości kulturowej i religijnej oraz ochrona i utrzymanie obiektów dziedzictwa materialnego. W ostatnich latach zaobserwowano wzrost incydentów antysemickich oraz dewastacji miejsc kultu i pamięci. Według badań przeprowadzonych z udziałem Żydów z wybranych krajów UE przez Agencję Praw Podstawowych w 2023 roku¹⁸⁾ odsetek respondentów, którzy zetknęli się z „kwestionowaniem lojalności obywateli żydowskich wobec kraju zamieszkania” w ciągu 12 miesięcy poprzedzających badanie, jest szczególnie wysoki w Polsce – 72%.” Ponadto, w Polsce 82% respondentów spotkało się również z „oskarżeniami, że Żydzi wykorzystują fakt bycia «ofiarami» Holocaustu” (średnia dla 13 krajów – 71%). Traktowanie społeczności żydowskiej jako „obcy element” wpływa bezpośrednio na poczucie bezpieczeństwa, a oskarżenia o instrumentalizowanie Zagłady może powodować zagrożenie dla ochrony miejsc pamięci i materialnego dziedzictwa polskich Żydów. Według przywołanego badania Rzeczpospolita Polska należy również do krajów, który ma jeden z najwyższych odsetków Żydów, którzy deklarują, że doświadczyli jakiegokolwiek formy antysemityzmu w ciągu ostatnich 12 miesięcy (40%). Problemem bezpośrednio rzutującym na sytuację bezpieczeństwa polskich Żydów jest sytuacja na Bliskim Wschodzie

¹⁷⁾ Główny Urząd Statystyczny, *Informacja o wynikach Narodowego Spisu Powszechnego Ludności i Mieszkań 2021 na poziomie województw, powiatów i gmin*, Warszawa 2021.

¹⁸⁾ Agencja Praw Podstawowych, *Jewish People's Experiences and Perceptions of Antisemitism*, 2024.

i zagrożenie działaniami terrorystycznymi wymierzonymi m.in. w ośrodki religijne i pozostałe instytucje żydowskie.

W celu zapewnienie ochrony Żydów i instytucji żydowskich, w tym miejsc kultu, wzmocnione zostaną środki bezpieczeństwa przez zwiększenie obecności służb porządkowych w okolicach synagog i pozostałych miejsc kultu religijnego, zwłaszcza podczas świąt religijnych oraz wydarzeń publicznych, jak również aktywności kulturalnej i społecznej świeckiej społeczności żydowskiej. Niezbędne jest także opracowanie ram dla stałej, systemowej współpracy służb i instytucji odpowiedzialnych za bezpieczeństwo z organizacjami żydowskimi, w szczególności należy ustanowić regularne spotkania i kanały wymiany informacji między przedstawicielami służb a liderami społeczności żydowskiej i organizacjami pozarządowymi, aby stworzyć platformę współpracy i wymieniać informacje o potencjalnych zagrożeniach wymierzonych w społeczność polskich Żydów oraz opracować wspólne strategie reagowania na incydenty o charakterze antysemitycznym, dewastację miejsc pamięci oraz mowę nienawiści. Powyższe postulaty powinny zostać ocenione przez Policję, z uwzględnieniem efektywności obecnie stosowanych rozwiązań.

W celu monitorowania stanu bezpieczeństwa społeczności żydowskiej, zalecane jest organizowanie corocznych wystąpień przedstawicieli Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji, Ministra Sprawiedliwości Prokuratora Generalnego oraz właściwego podmiotu wskazanego na podstawie odrębnych przepisów do wykonywania zadań związanych z równością i przemocą domową, podczas posiedzeń Komisji Mniejszości Narodowych i Etnicznych Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej. Tematem tych wystąpień powinny być m.in. statystyki dot. przestępstw i incydentów o charakterze antysemitycznym, kwestie dotyczące przeciwdziałania antysemityzmowi oraz stan bezpieczeństwa społeczności żydowskiej.

W Polsce znajduje się wiele obiektów związanych z dziedzictwem religijnym i kulturowym polskich Żydów. Samych cmentarzy żydowskich jest ok. 1200. Dodatkowo, istnieje również niezliczona liczba miejsc pochówku ofiar Zagłady, które nie są, zgodnie z polskim prawem, określane jako cmentarze. Na podstawie przepisów ustawy o grobach wojennych i cmentarzach wpisuje się je do wojewódzkiej ewidencji grobów wojennych. Jest to jednak skomplikowany proces, również przez różną praktykę występującą w województwach – na wpis, ale przede wszystkim na zidentyfikowanie tych miejsc oczekuje jeszcze ok. 1000 grobów. Szczególnie te miejsca powinny zostać włączone w lokalne kultury pamięci. Wiele z tych miejsc pochówku zawiera szczątki osób, które zamordowano w miejscu

ich zamieszkania lub w jego pobliżu, które były członkami lokalnych społeczności i które nierzadko do dziś są pamiętane przez współczesnych nie-żydowskich mieszkańców tych miejscowości.

Obiekty cmentarne i inne przykłady materialnego dziedzictwa polskich Żydów są często w złym stanie technicznym, a koszty i konieczność sprawowania bieżącej opieki przekracza możliwości polskiej społeczności żydowskiej. W związku z tym powinno się stworzyć programy angażujące społeczności lokalne do wsparcia opieki nad cmentarzami oraz objąć wszystkie cmentarze żydowskie w Polsce, poza miejscami pełniącymi jeszcze funkcje grzebalne, opieką administracji państwowej. Wszelkie działania wokół miejsc pochówku oraz cmentarzy powinny odbywać się w konsultacji z Komisją Rabiniczną ds. Cmentarzy Żydowskich przy Biurze Naczelnego Rabina Rzeczypospolitej Polskiej.

Istotnym elementem respektowania prawa członków społeczności żydowskiej do swobodnego wyznawania religii i jej publicznej ekspresji jest promowanie przez Rzeczpospolitą Polską dialogu międzyreligijnego, jak również niematerialnego dziedzictwa kulturowego polskich Żydów, np. w ramach obchodów państwowych z udziałem przedstawicieli kultów religijnych. Szczególnie ważny jest również udział przedstawicieli instytucji państwowych w obchodach i wydarzeniach istotnych dla społeczności żydowskiej.

Niezbędne jest też promowanie tego dziedzictwa oraz dialogu i współpracy także w ujęciu horyzontalnym – uwzględniając różne segmenty polskiego społeczeństwa tak na poziomie lokalnym, jak i ogólnokrajowym. Wreszcie kluczowe znaczenie ma też promowanie przez liderów opinii publicznej, stanowiska przeciwnego antysemityzmowi i potępiającego jego różne przejawy. Doniosłe znaczenie ma też zdecydowane reagowanie na incydenty o charakterze antysemickim i wykluczanie możliwości tolerowania antysemityzmu.

6. Wzmacnianie pamięci o Holokauście i polskich Żydach

Zagłada Żydów podczas II wojny światowej miała miejsce na okupowanych ziemiach polskich; co druga osoba, która zginęła w Holokauście, posiadała polskie obywatelstwo. Stąd na państwie polskim spoczywa obowiązek kultywowania i wzmacniania pamięci zarówno o Zagładzie, jak i o żydowskim dziedzictwie. Obowiązek ten oznacza nie tylko ochronę miejsc kultu, pamięci i cmentarzy, ale także aktywne, stałe wspieranie inicjatyw i projektów

społecznych oraz edukacyjnych, akademickich badań nad Zagładą, jak również współpracę międzynarodową.

Wsparcie inicjatyw i projektów społecznych oraz edukacyjnych przez instytucje rządowe i samorządowe powinno odbywać się przede wszystkim przez partnerstwo z organizacjami społecznymi zaangażowanymi w ochronę i promowanie dziedzictwa żydowskiego. Szczególnie znaczenie mają tu inicjatywy lokalne, mające na celu angażowanie danej społeczności i włączanie jej do dbania o miejsca pamięci, upowszechnianie pełnej wiedzy historycznej o przeszłości danego miejsca oraz kontakty z potomkami dawnych mieszkańców. W ten sposób możliwe będzie kształtowanie pozytywnej pamięci o historycznej obecności i roli Żydów w lokalnej społeczności. Wsparcie dla działań mających na celu ochronę i renowację cmentarzy żydowskich, powinno być konsultowane z Komisją Rabiniczną ds. Cmentarzy przy Biurze Naczelnego Rabina Polski. Należy także dążyć do facylitacji współpracy samorządów lokalnych z organizacjami żydowskimi, w tym zachęcać do zawiązywania partnerstw między samorządami lokalnymi a żydowskimi związkami wyznaniowymi i ich osobami prawnymi oraz fundacjami, będącymi właścicielami cmentarzy żydowskich, w celu podziału obowiązków i kosztów utrzymania terenu cmentarzy i innych miejsc pochówku oraz pozostałych obiektów kulturowego dziedzictwa polskich Żydów. Istotne jest również wzmocnienie dotychczasowych działań mających na celu ochronę i renowację obiektów dziedzictwa żydowskiego. Dodatkowo, społeczność żydowska powinna zostać włączona – w trybie obowiązujących przepisów prawa dotyczących muzeów i instytucji kultury – do procesu decydowania o instytucjach kultury i miejscach pamięci dotyczących tejże mniejszości (opiniowanie wyboru dyrektorów, włączenie ekspertów delegowanych przez społeczność do rad instytucji) w celu uniknięcia zawłaszczania kulturowego.

Ministerstwo Spraw Zagranicznych będzie promować za granicą, w ramach swoich ustawowych zadań, wiedzę o dziedzictwie i kulturze polskich Żydów, a także wspierać współpracę międzynarodową społeczności i organizacji polskich Żydów, w tym poprzez międzynarodowy sojusz na rzecz zachowania i rozwoju kultury oraz dziedzictwa polskich Żydów, tworzony na mocy listu intencyjnego podpisanego 16 lipca 2025 r. przez przedstawicieli MSZ i Muzeum Historii Żydów Polskich POLIN.

Należy opracować długofalowe strategie organów administracji rządowej pozwalające na dalszy rozwój istniejących jednostek badawczych oraz instytucji zajmujących się upamiętnianiem Holokaustu i społeczności żydowskiej w Polsce, a także tworzenie nowych

jednostek badawczych oraz instytucji, jak i nawiązywanie przez nie współpracy międzynarodowej. Szczególnie istotna jest ochrona autonomii naukowej i niezależności osób zajmujących się tematami badawczymi związanymi m.in. z dziedzictwem żydowskim oraz relacjami polsko-żydowskimi. Gwarancje niezależności powinno zapewnić się także instytucjom kultury takim jak Żydowski Instytut Historyczny czy martyrologiczne muzea pamięci. Pomóc w tym może zachęcanie do zapewnienia przez pracodawców instytucjonalnej ochrony badaczy przed procesami typu SLAPP w związku z badaniami w tych obszarach. Tego rodzaju procesy, jak pokazują doświadczenia z różnych krajów, często stanowią nie tylko groźbę wymierzoną przeciwko pozywanyim naukowcom, ale przede wszystkim wywierają efekt mrozący na osoby u progu kariery akademickiej, które w rezultacie wybierają inne tematy badawcze.

Ważnym elementem zarówno wzmacniania badań akademickich, jak również przeciwdziałania antysemityzmowi oraz zniekształceniom prawdy historycznej o Holokauście, jest wsparcie działań zapewniających dostęp do źródeł archiwalnych. W tym celu należy stworzyć kolejne programy w zakresie cyfrowej kultury dostępnej, które umożliwią dalszą cyfryzację archiwów zawierających dokumenty na temat życia żydowskiego i Zagłady w Polsce. Rzeczpospolita Polska powinna również aktywnie wspierać międzynarodową współpracę w ramach ochrony miejsc Zagłady (byłe obozy śmierci, obozy koncentracyjne, obozy pracy, groby masowe), jak i w zakresie badań nad Holokaustem (finansowanie działań w ramach *European Research Infrastructure Consortium-European Research Holocaust Infrastructure*).

UZASADNIENIE

Krajowa strategia zwalczania antysemityzmu i wspierania życia żydowskiego jest dokumentem programowym definiującym priorytety aktywności Rządu Rzeczypospolitej Polskiej w obszarze przeciwdziałania zjawisku antysemityzmu. Projekt został opracowany przez Ministerstwo Sprawiedliwości z udziałem Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji, Ministerstwa Edukacji, Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego, Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego, Ministerstwa Sportu i Turystyki, Ministerstwa Cyfryzacji oraz właściwego podmiotu wskazanego na podstawie odrębnych przepisów do wykonywania zadań związanych z równością i przemocą domową.

Cele projektu:

I. Definicja antysemityzmu

Budowanie świadomości na temat specyfiki zjawiska antysemityzmu oraz związanych z nim zagrożeń.

II. Rzeczpospolita Polska bez przestępstw motywowanych antysemityzmem

1. Zwiększenie skuteczności karania i przeciwdziałania przestępstwom o charakterze antysemickim na poziomie Policji i prokuratury oraz wsparcie sytuacji ofiar.

2. Zwiększenie skuteczności karania i przeciwdziałania przestępstwom o charakterze antysemickim na poziomie sądownictwa.

3. Zapewnienie właściwej ochrony przed przestępstwami o charakterze antysemickim w polskim prawie.

4. Usprawnienie procedur monitorowania i gromadzenia danych na temat przestępstw o charakterze antysemickim.

III. Media i Internet wolne od antysemityzmu oraz zniekształcania Holocaustu

1. Opracowanie i wdrożenie rozwiązań mających na celu zapobieganie mowie nienawiści oraz antysemityzmowi w Internecie, prasie i mediach internetowych, w radiofonii, telewizji oraz na platformach audiowizualnych.

2. Przeciwdziałanie zaprzeczaniu i zniekształcaniu Zagłady w mediach oraz Internecie.

IV. Edukacja o antysemityzmie i Holokauście

1. Edukacja szkolna na poziomie podstawowym i ponadpodstawowym.

2. Edukacja na uczelniach wyższych.

3. Edukacja publiczna.

V. Bezpieczeństwo oraz potrzeby społeczności żydowskiej i jej dziedzictwa

VI. Wzmacnianie pamięci o Zagładzie i polskich Żydach

1. Wsparcie inicjatyw oraz projektów społecznych i edukacyjnych upamiętniających Żydów oraz Zagładę.

2. Badania nad Zagładą i współpraca międzynarodowa.

3. Zwiększanie świadomości na temat pozytywnego wkładu społeczności żydowskiej i poszczególnych jej członków w historię i rozwój Polski.

Ad. I Definicja antysemityzmu

Przeprowadzenie i analiza badań dotyczących stanu świadomości społecznej na temat antysemityzmu w Polsce.

Opracowanie wytycznych dotyczących definiowania różnych przejawów antysemityzmu oparte na wiedzy naukowej o charakterystyce antysemickich uprzedzeń w Polsce.

Przygotowanie i przeprowadzenie szerokiej kampanii społecznej na temat zjawiska antysemityzmu i związanych z nim zagrożeń, jak również na temat w sprawie zwalczania antysemityzmu i wspierania życia żydowskiego w Polsce.

Podjęcie działań edukacyjnych skierowanych do polityków, urzędników i innych kategorii osób zatrudnionych w sektorze publicznym, w tym promocja definicji IHRA jako narzędzia do zwalczania antysemityzmu.

Ad. II Rzeczpospolita Polska bez przestępstw motywowanych antysemityzmem

Analiza dotychczasowej praktyki i opracowanie wskazówek dla działań Policji i prokuratury w zakresie wszczynania i prowadzenia postępowań dotyczących spraw o podłożu antysemickim.

Zwiększenie liczby wszczynanych przez Policję dochodzeń oraz prowadzonych przez prokuraturę postępowań dotyczących przestępstw o charakterze antysemickim poprzez zwiększenie świadomości i wiedzy wśród policjantów i prokuratorów na temat specyfiki takich

przestępstw, uzyskiwanych dzięki właściwym szkoleniom, dystrybucji materiałów informacyjnych oraz kontaktom z przedstawicielami mniejszości żydowskiej w Polsce.

Przeprowadzenie akcji informacyjnej na temat procedur towarzyszących zgłaszaniu tego rodzaju przestępstw oraz właściwych szkoleń dla organów ścigania, skupionych na potrzebach i sytuacji ofiar/zgłaszających.

Stosowanie Wytycznych Prokuratora Generalnego w zakresie prowadzenia postępowań o przestępstwa motywowane uprzedzeniami, w szczególności w zakresie legitymacji do składania zawiadomień z art. 256, art. 257 czy art. 119 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz. U. z 2025 r. poz. 383, z późn. zm.) oraz właściwej kwalifikacji określonych czynów jako spełniających znamiona przestępstw określonych w tych przepisach prawa, jak również podnoszenie świadomości w polskiej Policji w tym obszarze.

Zapewnianie informacji na temat praw przysługujących ofiarom przestępstw o charakterze antysemickim, m.in. w zakresie możliwości uzyskania pomocy prawnej *pro bono* oraz pomocy Rzecznika Praw Obywatelskich czy możliwości uzyskania przez osoby pokrzywdzone statusu strony w postępowaniu sądowym oraz zadośćuczynienia.

Analiza istniejących barier i przeszkód w korzystaniu przez ofiary z ich praw i przygotowanie na tej podstawie propozycji rozwiązań.

Przeprowadzenie analizy w zakresie dotychczasowej praktyki sądów wobec przestępstw o charakterze antysemickim, obejmującej okres ostatnich 10 lat oraz opracowanie na tej podstawie spisu zarówno dobrych praktyk, jak i kwestii wymagających zmiany. Przeprowadzenie takiej analizy również w odniesieniu do dotychczasowej praktyki prokuratury i Policji w zakresie ścigania przestępstw o charakterze antysemickim.

Podnoszenie świadomości sędziów na temat charakterystyki i wagi przestępstw o charakterze antysemickim w praktyce orzeczniczej sądów polskich poprzez przeprowadzenie właściwych szkoleń oraz dystrybucję materiałów informacyjnych. Podnoszenie kompetencji sędziów, prokuratorów i funkcjonariuszy Policji w zakresie stosowania standardów ochrony praw człowieka w odniesieniu do spraw dotyczących przestępstw o charakterze antysemickim poprzez przetłumaczenie oraz udostępnienie praktycznego materiału informacyjnego na temat orzecznictwa Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w takich sprawach. Uwzględnianie tej tematyki w programach nauczania dla aplikantów sędziowskich i prokuratorskich.

Podjęmowanie współpracy międzynarodowej w obszarze wymiany wiedzy i doświadczeń orzeczniczych, w tym przede wszystkim dobrych praktyk.

Pozyskiwanie przez sądy wiedzy eksperckiej od kompetentnych, specjalizujących się w tej tematyce biegłych.

Przeprowadzenie przeglądu i analizy obowiązujących przepisów prawa w celu zidentyfikowania istniejących luk i deficytów w obszarze zwalczania i przeciwdziałania przestępstwom o charakterze antysemitycznym oraz szerzej, przepisów dotyczących różnych innych form antysemityzmu oraz przeciwdziałania im.

Przygotowanie właściwych projektów nowelizacji przepisów prawa na podstawie dokonanych przeglądów i analiz.

Uwzględnianie kwestii dotyczących przeciwdziałania przestępstwom o charakterze antysemitycznym oraz szerzej, przepisów dotyczących różnych innych form antysemityzmu oraz przeciwdziałania im we właściwych projektach legislacyjnych.

Przeprowadzanie konsultacji z przedstawicielami mniejszości żydowskiej w Polsce oraz organizacjami pozarządowymi zajmującymi się problemem antysemityzmu podczas projektowania właściwych nowych lub nowelizowania istniejących przepisów prawa.

Pełna implementacja najnowszych instrumentów prawa unijnego w obszarze nowych technologii oraz AI w odniesieniu do przeciwdziałania przestępstwom o charakterze antysemitycznym.

Regularne gromadzenie oraz publikowanie przez Policję oraz Ministerstwo Sprawiedliwości szczegółowych danych na temat przestępstw o charakterze antysemitycznym, w tym: wszczętych postępowań, umorzeń, aktów oskarżenia oraz zapadłych wyroków, ze wskazaniem kwalifikacji prawnej czynów.

Monitorowanie grup skrajnych dopuszczających się przestępstw o charakterze antysemitycznym przez właściwe organy państwa, przy współpracy z organizacjami żydowskimi, w tym w szczególności żydowskimi gminami wyznaniowymi oraz przygotowywanie analiz i opracowań zawierających właściwe dane i wnioski z takiego monitoringu. Przeanalizowanie ram prawnych dotyczących zorganizowanych form popełniania przestępstw o charakterze antysemitycznym pod kątem ewentualnych luk i potrzeby doprecyzowania przepisów.

Wykorzystanie potencjału instytucji publicznych do realizacji zadań w zakresie monitorowania tego typu przestępstw (działania Instytutu Myśli Politycznej im. Gabriela Narutowicza, Instytutów PAN, uczelni) poprzez uruchomienie i finansowanie konkretnych projektów i programów grantowych.

Systematyczne reprezentatywne badania sondażowe umożliwiające wczesne przeciwdziałanie przestępstwom o charakterze antysemickim (analiza grup ryzyka narażonych na radykalizację antysemicką, grup narażonych na antysemicką mowę nienawiści, itp.).

Podejmowanie współpracy międzynarodowej w obszarze monitorowania i gromadzenia danych na temat przestępstw o charakterze antysemickim, skupionej na wymianie dobrych praktyk oraz uzyskiwaniu danych porównawczych.

Skuteczne reagowanie i wyciąganie konsekwencji prawnych wobec sprawców incydentów o charakterze antysemickim w trakcie wydarzeń sportowych, promowanie wśród związków sportowych, organów ścigania i sądów świadomości na temat wagi tych incydentów jako wykraczających poza zwykłe wybryki o charakterze chuligańskim.

Zachęcanie lokalnych i ogólnokrajowych organizacji sportowych do promowania działań przeciwko antysemityzmowi i wszelkim przejawom rasizmu podczas wydarzeń sportowych, a także do promowania pozytywnych wzorów i postaw.

Ad. III Media i Internet wolne od antysemityzmu oraz zniekształcania Holocaustu

Monitoring mediów publicznych i koncesyjnych pod kątem treści antysemickich i przeciwdziałanie im na podstawie art 18 pkt 1 ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji (Dz. U. z 2022 r. poz. 1722, z późn. zm.) , postanowień Protokołu dodatkowego do Konwencji Rady Europy o cyberprzestępczości dotyczącego penalizacji czynów o charakterze rasistowskim lub ksenofobicznym popełnionych przy użyciu systemów komputerowych oraz przepisów wynikających z dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/13/UE z dnia 10 marca 2010 r. w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych 2 państw członkowskich dotyczących świadczenia audiowizualnych usług medialnych (dyrektywa o audiowizualnych usługach medialnych (Dz. Urz. UE L 95 z 15.4.2010, str. 1, z późn. zm.).

Inicjowanie i wspieranie samoregulacji w zakresie tworzenia mechanizmów przeciwdziałających antysemityzmowi w usługach medialnych.

Wzmocnienie edukacji medialnej, we współpracy ze społecznością żydowską, w zakresie tworzenia treści uwrażliwiających na kwestie antysemityzmu i mowy nienawiści, a także przeciwdziałania stereotypom i uprzedzeniom, zwłaszcza w mediach publicznych.

Wprowadzenie odrębnych przepisów dotyczących zwalczania różnych przejawów mowy nienawiści w prasie drukowanej i internetowych portalach informacyjnych.

Działania ukierunkowane na wzmacnianie ram prawnych sprzyjających ograniczaniu rozpowszechniania treści antysemickich w środowisku cyfrowym. Stała współpraca z zaufanymi podmiotami sygnalizującymi w zakresie zwalczania antysemityzmu w sieci. Ścisła współpraca i znaczące wzmocnienie prokuratury i Policji w zakresie efektywnego ścigania przestępstw o charakterze antysemickim w Internecie. Przeprowadzenie analizy dotychczasowych praktyk w celu zidentyfikowania dobrych przykładów i obszarów wymagających poprawy.

Działania edukacyjne kierowane do właścicieli portali i platform promujące dobre praktyki w zakresie samoregulacji oraz usuwania treści antysemickich bądź ich nośników.

Wspieranie inicjatyw mających na celu przeciwdziałanie zaprzeczaniu/zniekształcaniu Holocaustu w sieci, w tym ściślejsze współdziałanie w ramach UE i organizacji międzynarodowych nad stworzeniem nowych, skutecznych mechanizmów przeciwdziałania tym zjawiskom oraz potencjalnych zagrożeń związanych z dezinformacją lub będących konsekwencją rozwoju AI. Przeanalizowanie obecnych uregulowań odnoszących się do zaprzeczania Holocaustu.

Prowadzenie działań edukacyjnych skierowanych do użytkowników Internetu, mających na celu uświadamianie ich na temat zagrożeń związanych z wykorzystywaniem nowych narzędzi do szerzenia szkodliwych ideologii, a także wyposażanie ich w kompetencje pozwalające na identyfikowanie treści o charakterze antysemickim.

Ad. IV Edukacja o antysemityzmie i Holokauście

Utworzenie Zespołu ds. Edukacji o Holokauście i Antysemityzmie, z udziałem ekspertów i nauczycieli w Ministerstwie Edukacji.

Opracowanie wytycznych dotyczących nauczania o antysemityzmie i Holokauście, które zostaną wdrożone w ramach zmian podstawy programowej.

Poruszanie tematyki antysemityzmu i teorii spiskowych w ramach wprowadzonego w 2025 roku przedmiotu Edukacja Obywatelska.

Stworzenie oferty szkoleń dla nauczycieli dotyczących tematyki społeczności żydowskich w Polsce, antysemityzmu oraz Zagłady, jak również polskich wersji materiałów dydaktycznych dla nauczycieli stworzonych przez Radę Europy, OBWE/ODIHR i UNESCO.

Monitorowanie efektów kształcenia o Holokauście, antysemityzmie i dziedzictwie polskich Żydów dzięki systematycznym badaniom sprawdzającym poziom wiedzy i przekonań polskiej młodzieży.

Rekomendacje podręczników oraz materiałów edukacyjnych do nauczania historii i kultury Żydów oraz Holokaustu przez Ministerstwo Edukacji jako książki pomocnicze do nauczania historii.

Wdrożenie scenariusza lekcji dotyczącej zagłady Żydów jako konsekwencji uprzedzeń antysemitycznych, realizowanej w miejscach pamięci związanych z zagładą Żydów (Auschwitz-Birkenau, Majdanek, Bełżec, Treblinka, Sobibór, Kulmhof (Oddział Muzeum w Żabikowie), Stutthof, Radegast, Gross-Rosen, Płaszów, Lamsdorf/lub Łambinowice) – udział w tych zajęciach będzie rekomendowany wszystkim odwiedzającym te ośrodki szkołom.

Uruchomienie w ramach Narodowego Programu Rozwoju Humanistyki ścieżki finansowania projektów dotyczących dziedzictwa żydowskiego, historii i kultury Żydów, problematyki antysemityzmu i jego następstw.

Wprowadzenie treści dotyczących przeciwdziałania antysemityzmowi i innym formom dyskryminacji do programów kształcenia nauczycieli w ramach specjalizacji nauczycielskich.

Przeciwdziałanie radykalizacji na uczelniach oraz obecności treści o charakterze antysemitycznym w przestrzeni instytucji akademickich (wzmocnienie działań instytucji antydyskryminacyjnych).

Stworzenie mechanizmów szybkiego reagowania na zdarzenia o charakterze antysemitycznym (integracja działań wewnętrznych uczelni, ew. Policji, straży miejskiej) przy pełnym zachowaniu autonomii akademickiej.

Wsparcie dla organizacji pozarządowych w zakresie kampanii informacyjnych przeciwdziałających antysemityzmowi i jego konsekwencjom.

Wypracowanie i wdrożenie mechanizmów systemowego monitorowania i skutecznego reagowania na incydenty antysemickie w sporcie, przy współpracy ze środowiskiem sportowym, w tym z PZPN.

Ad. V Bezpieczeństwo oraz potrzeby społeczności żydowskiej i jej dziedzictwa

Wzmocnienie niezbędnych środków bezpieczeństwa w celu ochrony Żydów i instytucji żydowskich, w tym miejsc kultu.

Stała współpraca instytucji państwowych i służb z organizacjami żydowskimi oraz instytucjami, fundacjami, stowarzyszeniami zajmującymi się historią i kulturą Żydów w celu przeciwdziałania i skutecznego reagowania w przypadku potencjalnych zagrożeń wymierzonych w społeczność polskich Żydów, incydentów o charakterze antysemickim, dewastacji miejsc pamięci lub kultu (w tym synagogi, cmentarze) w tym mowy nienawiści i przestępstw z nienawiści.

Regularne, przynajmniej raz w roku wystąpienie MSWiA, właściwego podmiotu wskazanego na podstawie odrębnych przepisów do wykonywania zadań związanych z równością i przemocą domową oraz Ministra Sprawiedliwości podczas posiedzeń Komisji Mniejszości Narodowych i Etnicznych Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej, podejmujące stan bezpieczeństwa społeczności żydowskiej oraz kwestiom przeciwdziałania antysemityzmowi w Polsce.

Promowanie przez liderów opinii publicznej stanowiska przeciwnego antysemityzmowi i potępiającego jego różne przejawy, reagowanie na incydenty o charakterze antysemickim i wykluczanie możliwości tolerowania antysemityzmu.

Ad. VI Wzmacnianie pamięci o Zagładzie i polskich Żydach

Partnerstwo z organizacjami społecznymi, współpraca z organizacjami, które są zaangażowane w ochronę i promowanie dziedzictwa żydowskiego, wspieranie ich inicjatyw oraz angażowanie się w wspólne projekty. Promowanie dziedzictwa kulturowego polskich Żydów, a także dialogu i współpracy z różnymi segmentami polskiego społeczeństwa tak na poziomie lokalnym, jak i ogólnokrajowym.

Zwiększanie świadomości w polskim społeczeństwie na temat pozytywnego wkładu społeczności żydowskiej i poszczególnych jej członków na przestrzeni wieków w historię i rozwój Polski.

Zachęcanie do lokalnych inicjatyw, które angażują społeczności w ochronę żydowskiego dziedzictwa, które mobilizują mieszkańców do dbania o lokalne miejsca pamięci.

Ścieżka finansowa na działania lokalne na rzecz ochrony dziedzictwa żydowskiego i pamięci o Żydach (dedykowany program grantowy; warunkiem uzyskania finansowania działań dotyczących cmentarzy będzie opinia Komisji Rabinicznej ds. Cmentarzy przy Biurze Naczelnego Rabina Rzeczypospolitej Polskiej).

Dążenie do włączenia przedstawicieli społecznych organizacji żydowskich działających w sferze polityki pamięci oraz badań historycznych dotyczących dziedzictwa żydowskiego oraz badań nad Holokaustem - w trybie obowiązujących przepisów prawa dotyczących muzeów i instytucji kultury do procesu decydowania o instytucjach kultury i miejscach pamięci dotyczących społeczności żydowskiej (opiniowanie dyrektorów, włączenie ekspertów delegowanych przez społeczność do rad) w celu uniknięcia zawłaszczania kulturowego.

Facylitacja współpracy samorządów lokalnych z organizacjami żydowskimi. Zachęcanie do zawiązywania partnerstw między gminami żydowskimi (oraz ZGWŻ i FODŻ) będącymi właścicielami cmentarzy żydowskich a samorządami lokalnymi w celu podziału obowiązków i kosztów utrzymania terenu cmentarzy.

Przeciwdziałanie antysemityzmowi oraz zniekształceniom dotyczącym Zagłady poprzez wzmacnianie działań zapewniających szeroko zakrojoną cyfryzację archiwów zawierających dokumenty na temat życia żydowskiego i Zagłady w Polsce.

Wsparcie dla istniejących jednostek badawczych oraz instytucji zajmujących się upamiętnianiem Holokaustu i społeczności żydowskiej w Polsce, w tym dla polskich instytucji działających w ramach *European Research Infrastructure Consortium-European Research Holocaust Infrastructure*.

Gwarancje niezależności naukowej dla osób zajmujących się tematami polsko-żydowskich relacji, historyków etc. Instytucjonalna ochrona przed procesami typu SLAPP za badania w tym obszarze, świadczona przez pracodawców (uczelnie publiczne, instytuty PAN).

Międzynarodowa współpraca w ramach ochrony miejsc pamięci.

„Krajowa strategia przeciwdziałania antysemityzmowi i wspierania życia żydowskiego na lata 2026–2030” jest pierwszym tego typu dokumentem rządowym i może stanowić podstawę opracowania podobnych strategii w odniesieniu do innych mniejszości w przyszłości.

Zakłada się wejście w życie uchwały z dniem następującym po dniu ogłoszenia. Proponowany termin wejście w życie uchwały wynika z priorytetowego traktowania walki z antysemityzmem jako elementu ochrony interesu publicznego. Bezzwłoczne wejście w życie przepisów umożliwi natychmiastową realizację działań koordynacyjnych w tym obszarze.

Projekt uchwały nie ma wpływu na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców, oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe.

Projekt uchwały nie dotyczy także majątkowych praw i obowiązków przedsiębiorców, w tym mikroprzedsiębiorców, małych i średnich przedsiębiorców.

Projekt uchwały nie zawiera przepisów technicznych w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039 oraz z 2004 r. poz. 597) i w związku z tym nie podlega procedurze notyfikacji.

Przedmiot projektu uchwały nie jest objęty zakresem regulacji prawa Unii Europejskiej.

Projekt uchwały nie podlega przedstawieniu właściwym organom i instytucjom Unii Europejskiej, w tym Europejskiemu Bankowi Centralnemu, zgodnie z § 27 ust. 4 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2024 r. poz. 806, z późn. zm.), w celu uzyskania opinii, dokonania powiadomienia, konsultacji albo uzgodnienia.

Zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2025 r. poz. 677) projekt uchwały nie podlega udostępnieniu w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny.

Jednocześnie należy wskazać, że nie ma możliwości podjęcia alternatywnych środków umożliwiających osiągnięcie zamierzonego celu.